1. SITUATIA NOASTRA OBISNUITA

Cine nu ar dori sa fie fericit? DorinTa de fericire este una din cele mai mari surse de energie care pun în miscare viaTa omeneasca. Si totusi, câTi oameni pot spune ca au realizat vreodata cu adevarat fericirea? ïn realitate, cei mai mulTi oameni îsi consuma cea mai mare parte din viaTa cautând fericirea, într-un mod sau altul. Si ei si-ar dori ca fericirea lor sa fie permanenta. O cauta în multe direcTii - în relaTii, în cariera, în câstigarea banilor, în sex, în citirea carTilor, în filme, în a bea alcool, a lua droguri, a iesi sa ia masa în oras, a face cumparaturi, a avea îmbracaminte, în a obTine puterea, popularitatea sau faima. Acestea toate se afla esenTialmente în exteriorul omului, ceea ce îl face sa creada ca fericirea poate fi gasita în lumea exterioara.

Este posibil ca pentru o scurta perioada unii sa simta ca au obTinut ceea cea au urmarit, dar dupa o clipa acest simTamânt dispare. Atunci când se ajunge la o oarecare mulTumire datorata unor lucruri din exterior, ea nu dainuie mult timp - si în aceasta consta problema. Mai curând sau mai târziu avem nevoie de altceva. Trebuie gasita o alta sursa de fericire. Mintea oboseste de ceea ce poseda si din nou omul este dezamagit, sau simte ca îi lipseste ceva. Se adreseaza mereu lumii în cautare de ceva nou. Daca ceea ce ne-a produs bucurie a fost o masina noua, atunci dupa un an bucuria se stinge, pentru ca acum masina este un model învechit, care nu mai da satisfacTie. Acelasi lucru se petrece în cazul relaTiilor, al carierelor, acelasi lucru în privinTa distracTiilor si, de fapt, în tot ceea ce pot dobândi banii si în toate asa-zisele “trairi” ale vieTii.

Ne-am putea pune, prin urmare, întrebarea: exista în lume vreo bucurie sau fericire care sa nu se schimbe si care sa dainuie în permanenTa? Ceva dinauntrul nostru ar putea raspunde: Da, asemenea fericire ar fi posibila daca lucrurile ar fi altfel… daca as obTine acea avansare… daca as scapa de vreo douazeci de kilograme… doar daca as putea gasi omul potrivit… ïnsa lumea nu se adapteaza la ceea ce ne dorim noi - si ajungem din nou pe acelasi vechi palier al nemulTumirii.

Ne-am putea pune deasemenea urmatoarea întrebare: suntem oare în curs de a ne cauta fericirea într-o direcTie gresita? Iar pentru a raspunde, ar trebui mai întâi sa raspundem la alta întrebare: cine si ce sunt eu?

Un leu din desert adus într-o cusca la un circ nu ne da posibilitatea sa luam cunostinTa de adevaratul potenTial al animalului. LuaTi un peste de apa dulce si duceTi-l în mare. CredeTi ca pestele va supravieTui? Primul se va simTi întemniTat si va suferi, celalalt va pieri cu siguranTa. Aceasta pentru ca fiecare creatura, prin însasi natura ei, are cerinTe specifice. Dar noua oamenilor, care ne sunt cerinTele specifice? Ne cunoastem oare propria natura? Numai daca am înTelege cine si ce suntem am putea sti ce anume ne-ar putea mulTumi. Este posibil ca noi sa ne înselam asupra adevaratei noastre naturi? Este posibil ca aceasta sa fie cauza pentru care ne este imposibil sa fim ferciTi pentru mult timp?

O concepTie spirituala asupra lumii.

Desi fiinTele omenesti sunt alcatuite din materie, ele mai au si alte componente: mentala, emoTionala si spirituala. Pentru a înTelege ce sunt si a-si pune în valoare întregul lor potenTial, oamenii trebuie sa-si dezvolte din plin toate componentele lor. Aceste patru aspecte ale naturii omenesti pot fi asemuite celor patru

roTi ale unei masini. Daca una din ele este dezumflata, masina nu merge bine. MulTi oameni îsi consacra mulTime de timp si de energie dezvoltarii naturii lor fizice, mentale si emoTionale. Adesea o dezvolta pe una din ele în detrimentul celorlalte doua. Dar foarte puTini oameni banuiesc macar existenTa marelui lor potenTial spiritual. De fapt, mulTi nu au vreo idee nici daca acesta exista.

Secretul unei existenTe pline de miez se afla în dezvoltarea acestei dimensiuni spirituale. Dar pentru a o realiza, trebuie sa ne schimbam propria orientare. Aceasta noua orientare, catre spiritualitate, ne va oferi o noua perspectiva, cea *spirituala*. Aceasta va avea înrâurire asupra felului în care reacTionam la lume. Aceasta ne va ajuta sa ne redefinim modul de abordare a vieTii cotidiene, a valorilor si a prioritaTilor noastre; iar realizând aceasta, vom obTine o imagine mai adevarata a cine si ce suntem. Având o concepTie spirituala asupra lumii, ne vom înTelege mai bine propria noastra natura si marele ei potenTial. ïnTelegerea ne va oferi apoi cheia pentru o fericire mai profunda si mai constanta, oferindu-ne accesul la o viaTa mai echilibrata si mai deplina. Dupa cum pestelui îi este necesara apa curata pentru a trai, iar leului pentru a-i merge bine îi este necesara libertatea în salbaticie, la fel si finTelor omenesti, pentru a fi în stare buna si pentru a-si dezvolta pe deplin potenTialul, le este necesara hrana spirituala si o viaTa spirituala. Cheia fericirii consta în readucerea spiritualitaTii în existenTa noastra. Taina unei vieTi fericite, lipsite de griji si împlinite, consta în a transforma evoluTia noastra spirituala într-o prioritate absoluta.

Tintele dorinTei

Principala noastra dificultate în a deveni constienTi de nevoia noastra de spiritualitate consta în faptul ca suntem atât de captivaTi de lume si de obiectele ei, încât mintea noastra nu mai are timp sau loc în agenda ei pentru a se preocupa de nimic altceva. Asemenea unui dop de pluta aruncat pe mare, mintea rataceste de pe un val de impresii senzoriale pe un altul. Asemenea unei maimuTe, ea nu este niciodata linistita. Mintea este cu totul captivata de ceea ce experimenteaza în exteriorul ei. Fiecare por al ei este saturat de placeri ale simTurilor. Este bombardata de visuri si de posibilitaTi, patrunsa de fagaduinTele lumii.

Neîncetata activitate mentala a egourilor noastre focalizate asupra lor însile se reflecta în acapararea noastra de ceea ce socotim ca ne aparTine noua - familie, prietenii, cariera si posesiuni. Dar daca nimic din toate acestea nu ne aparTine de fapt? Stim ca atunci când murim, nici unele din acestea nu ne însoTesc. Cu toTii stim ca nimic din aceasta lume nu a însoTit pe cineva dincolo de moarte si ca nu o va putea face vreodata. ToTi stim ca va trebui sa ne lasam aici corpul; lasam în urma noastra toate comorile pe care le-am adunat. Le spunem adio celor pe care i-am iubit. Fie ca ne place sau nu, tot ceea ce priveste lumea fizica trebuie abandonat în momentul morTii.

Noi stim toate acestea; dar daca atunci când va sosi moartea ne vom da seama ca am fost înselaTi, ca ceea ce credeam a fi real nu a fost decât o umbra a realitaTii? Este posibil sa ne dam seama ca viaTa este ceva mai mult decât ceea ce tocmai am parcurs?

ïnalTam castele în vazduh

Sa ne închipuim, asa cum a spus Shakespeare, ca lumea este o scena. ToTi venim aici pentru a juca anumite roluri - de soT sau soTie, de fiu sau fiica, de creditor sau debitor - dar dupa ce rolul nostru a fost jucat, ne retragem exact la fel cum fac actorii dintr-o piesa si ne reîntoarcem la ceea ce suntem *"de fapt".* Asemenea teatrului,

lumea nu este permanenta. Daca ajungem la viziunea asupra lumii care aseaza viaTa într-o perspectiva corecta si le acorda lucrurilor din viaTa preTul lor adevarat, perspectiva aceea ne va da si puterea de a nu fi doborâTi în uraganele vieTii. Având-o, vom învaTa sa fim în lume - fara a fi coplesiTi de ea, sa fim în lume, dar nu ai ei. Corabia pluteste pe apa, dar apa nu trebuie sa patrunda în corabie. Daca o face, corabia se va scufunda.

Am reflectat noi vreodata la ciudaTenia faptului ca muncim zi si noapte, întreaga noastra viaTa, pentru a poseda lucruri care nu vor putea fi niciodata cu adevarat ale noastre? Ne istovim gonind dupa himere. Odata cu moartea dispar toate: parinTi, copii, soT, prieteni, avere si bunuri - iar uneori dispar chiar înainte de a muri noi. Odata cu ultima noastra suflare ele au disparut pentru totdeauna si totusi, toate zilele noastre traim si muncim numai pentru ele. Descoperim prea târziu ca ne irosim vieTile cladind castele în vazduh.

A-Ti croi drum si a îmbrânci la o parte

Pentru mulTi oameni mare parte din viaTa consta în încercarea de a se menTine în echilibru, ca si cum s-ar lupta sa ramâna în picioare în mijlocul unei mulTimi care îi împinge si îi îmbrânceste. S-ar parea ca viaTa ne sileste sa devenim echilibristi de profesie. Vrem sa ne îndeplinim cum se cuvine îndatoririle, sa ne crestem bine copiii, sa-i rasfaTam pe cei dragi, sa ne petrecem un timp cu prietenii, un timp cu familia si un timp cu noi însine. ïn aceasta lume complicata pe care am alcatuit-o, am vrea deasemenea sa ne îngrijim de caminele noastre, de masinile noastre, de corpurile noastre, de capetele, de inimile, de sufletele noastre. Am vrea sa facem si sport, sa ne bucuram de hobby-uri si sa ne cultivam pasiunile exterioare. Le dorim pe toate - si ca si cum ele nu ar fi suficiente, spre a complica lucrurile si mai mult - dorim mai presus de toate mai mulTi bani, mai multa putere, mai multa recunoastere, mai multe bunuri, mai mult din toate. Necazul este ca nu le putem avea. Si nu le putem avea din simplul motiv ca nu avem timpul necesar. Si chiar daca le-am avea, odata îndeplinita una dintre dorinTe, o alta este coapta spre a-i lua locul. Iar cerinTele faTa de timpul si de energia noastra nu au limita. Oricât de mult ne-am stradui, pur si simplu nu suntem în stare, în timpul pe care îl avem la dispoziTie, sa satisfacem toate cerinTele pe care dorinTele noastre i le impun minTii.

Sa ne echilibram activitatea

Pentru a face ca viaTa noastra sa capete un sens, trebuie sa ne lamurim ce anume este mai de preT pentru noi. Trebuie sa ne facem o imagine asupra prioritaTilor noastre. Ne zbatem sa ne echilibram, dar asemenea altor trasaturi admirabile, echilibrul este greu de atins. Echilibrul înseamna sa discernem dintre multele noastre interese care ne sunt nevoile reale, iar apoi sa ne reorientam prioritaTile pentru a reflecta aceste nevoi. De obicei aceasta implica renunTarea la unele din Telurile noastre urmarite cu îndârjire si la atasamente puternice, iar pentru aceasta trebuie sa fim pregatiTi pentru a ne pune unele întrebari dure. Dar merita osteneala sa ni le punem, întrucât echilibrul este esenTial pentru a ajunge la cunoasterea de sine; iar fara a sti cine suntem, nu putem ajunge foarte departe în viaTa.

Societatea susTine ca a avea echilibru înseamna a avea o soTie, copii, casa, vreo doua masini, o ocupaTie rentabila, unele hobby-uri, sa ne preocupam de lacasurile noastre de cult si de activitaTi civice, sa ne menTinem în buna stare fizica - si lista continua. Adevaratul echilibru are prea puTin de-aface cu toate acestea, pentru ca toate sunt exterioare noua, iar adevaratul echilibru este o stare interioara. A echilibra lucrurile exterioare ale vieTii este minunat pentru cineva care se mulTumeste cu viaTa

la suprafaTa ei. ïnsa sunt mulTi oameni pentru care aceasta nu este deajuns. Ei aspira sa fie liberi de limitarile lor, liberi de a fi posedaTi de posesiunile lor, liberi de nebunia, de dezamagirile si de frustrarile vieTii de la acest nivel. Ei sunt interesaTi sa se destepte la ceea ce este viaTa cu adevarat si nu sa-si creeze si mai multe himere.

Numai daca ne vom trezi, vom afla ce înseamna a fi viu. Cei mai mulTi dintre noi nu traim, ci doar existam. TineTi seama ca în interiorul acestui ragaz de viaTa limitat care ne-a fost repartizat, dupa cum spun unele statistici recente, ne consumam cca. sase luni asteptând la semafoare sa se schimbe semnalul, un an în cautarea unor lucruri din casa pe care le-am asezat gresit, doi ani telefonând unor oameni absenTi sau ale caror telefoane sunt ocupate, cinci ani asteptând la cozi si trei ani stând la sedinTe. Este o groaza de timp care ni se iroseste. Nu este doar un timp din care suntem absenTi, ci este prilejul de a ne folosi viaTa cel mai bine, de a sesiza cine suntem si de a afla ce anume dorim cu adevarat.

Este foarte important modul în care ne consumam timpul si ce anume facem cu el. Ne complicam vieTile crezând în mod gresit ca pentru a fi fericiTi si a avea o viaTa echilibrata avem nevoie de toate aceste lucruri exterioare. Dar acest fel de a trai nu este obligatoriu. Mai exista si alte opTiuni. Iar pentru a descoperi aceste opTiuni este necesar mai înainte de toate sa privim în interior; trebuie sa ne cercetam în interior.

Ceea ce ne menTine într-un cerc vicios de suferinTa si de nefericire este permanentul nostru nesaT de lucrurile lumesti si obsesia noastra pentru obiecte, oameni si activitaTi. Dezvoltarea unei vieTi spirituale interioare este un instrument puternic, capabil sa ne ajute sa instauram, în propriul nostru sine, echilibrul si fericirea pe care încercam mereu sa le realizam în exterior. Ne-am putea întreba: cum am putea ajunge la acest lucru? Iar raspunsul logic este: sa cerem, înainte de orice, ajutorul celor care cunosc problema. Avem nevoie de contactul cu cei care si-au dezvoltat ei însisi potenTialul lor spiritual si care ne pot arata în ce mod sa realizam si noi acelasi lucru.

Misticii

Misticii si sfinTii lumii sunt cei care ne pot învaTa cum sa aflam ceea ce cautam, tocmai pentru ca ei au ajuns la aceasta. Ei sunt exemple vii ale starii de echilibru la care nazuim.

Termenul “mistic” a fost foarte gresit înTeles în cultura occidentala. Adeseori misticii sunt închipuiTi a fi retrasi, având un simT al realitaTii redus, nepractici, fara viaTa de familie si activitaTi lumesti. Daca am avea privilegiul de a întâlni un mistic adevarat, am ajunge la o imagine foarte diferita. Am constata ca adevaraTii mistici nu ocolesc raspunderile lumesti. Dimpotriva, în tot ceea ce fac au un nivel de eficienTa si de productivitate extraordinar. Ei sunt stapânii emoTiilor lor, ai gândurilor si acTiunilor lor si emana o imensa pace si bucurie interioara.

Termenii “mistic”, “sfânt”, sau “îndrumator spiritual” folosiTi în aceasta carte, se refera la cel care a experimentat prin el însusi totalitatea universului, s-a contopit cu el si i-a cunoscut fiecare ungher. Un adevarat mistic sau sfânt este cel care are autoritatea de a vorbi, din propria sa experienTa, despre probleme ca viaTa si moartea. Prin urmare, misticii sunt cei care ne pot lamuri în ce fel sa ne facem vieTile mai pline de sens. Ei ne pot arata care sunt acTiunile benefice noua si care ne sunt daunatoare.

ïntrucât misticii au o cunoastere chiar de la sursa asupra tainelor universului, ei pot raspunde unor astfel de întrebari: ce se întâmpla cu noi atunci când murim? De unde venim? ïn ce mod ne putem depasi limitarile? Care este scopul vieTii? Exista

Dumnezeu? Exista un suflet? Si cum am putea afla acea pace a minTii si acea bucurie care sa puna capat, odata pentru totdeauna, suferinTei, plictisului, nelinistii, însingurarii si tuturor emoTiilor negative carora suntem constrânsi sa le facem faTa?

Raspunsul la aceste întrebari îl constituie stravechile *învaTaturi ale sfinTilor* si aceasta este tema principala a carTii. ïnvaTaturile sfinTilor se bazeaza pe experienTa interioara a sfinTilor si nu pe ceea ce au auzit sau au citit ei. SfinTii sunt oameni care au facut din spiritualitate centrul vieTii lor. A trai având acest centru înseamna a asimila cele mai înalte calitaTi omenesti si a transcende obisnuitele limitari omenesti. Cu ajutorul unei tehnici anume ei sunt în masura sa-si paraseasca corpul si sa se reîntoarca la el dupa voie. Ei au biruit moartea si au descoperit tainele universului. Asemenea mistici sau sfinTi au fost prezenTi pe pamânt întotdeauna.

SfinTii si misticii vin în aceasta lume ca îndrumatori spirituali, pentru a ne reaminti cine suntem cu adevarat. Ei vin pentru a ne ajuta sa ne ridicam mai presus de limitarile noastre si sa vedem viaTa în totalitatea ei pozitiva. Ei ne învaTa sa nu adoptam orbeste cuvintele lor, ci sa ne traim viaTa în conformitate cu îndrumarile lor si sa ne demonstram adevarul învaTaturilor lor - fiecare dintre noi, pentru noi însine.

Misticii spun ca desi ne aflam într-un corp, noi nu suntem corpul - si ca avem un suflet. Când corpul moare, sufletul continua sa existe. Cu alte cuvinte, moartea nu este sfârsitul vieTii noastre; viaTa noastra continua dupa ce corpul nostru a murit. De fapt - ne spun ei - exista multe dimensiuni prin care poate trece sufletul, iar tot acest univers, cu toate planetele, stelele si galaxiile sale este doar o infima parte a vastului ocean al creaTiei. Deasemenea, ei ne spun ca întrucât exista o creaTie, exista un Creator.

Pentru unii poate fi surprinzator faptul ca Albert Einstein, în pofida geniului sau stiinTific si cunoasterii fizicii universului, a ajuns la concluzia ca trebuie sa existe Dumnezeu. El spune: "*Pentru mine este destul sa contemplu taina vieTii constiente care se perpetueaza pe sine de-alungul întregii vesnicii; sa meditez asupra minunatei structuri a universului, pe care vag o putem percepe - si cu smerenie sa încerc sa înTeleg fie si o infima parte a inteligenTei manifestate în natura."* Raspunzând la acestea, Robert Millikan, decanul Oamenilor de StiinTa Americani, declara SocietaTii Americane de Fizica: "*O buna definiTie a lui Dumnezeu, asa cum îmi trebuia."*

Einstein, cel mai eminent savant al secolului XX, a facut aceasta afirmaTie cu adevarat surprinzatoare si importanta, care ar putea fi acceptabila pentru majoritatea dintre noi, daca am vrea sa meditam asupra sensului profund al cuvintelor lui: "Pentru mine este *destul* sa *contemplu*… sa *meditez* asupra magnificei *structuri* a universului… pe care *vag o putem percepe* si cu smerenie sa încerc sa *înTeleg* … *inteligenTa manifestata* în natura."

De-alungul istoriei, oamenii au susTinut adeseori ca stiinTa si spiritualitatea se exclud, dar nu aceasta este situaTia. Scrierile unor savanTi asemenea lui Einstein arata ca ei "stiu" despre existenTa a ceva mai presus de tarâmul timpului si spaTiului. Ei totusi nu au fost în stare sa mearga mai departe pe aceasta direcTie. ïnsa misticii sunt savanTi ai spiritului care s-au dezvoltat pe ei însisi la potenTialul lor deplin si elaborând stiinTa sufletului, au experimentat ei însisi tarâmurile existente dincolo de minte si de materie. Prin urmare, ei sunt cei mai calificaTi sa-i îndrume pe alTii pentru a-si putea dezvolta deplin propriul lor potenTial.

2. URMARILE ACTIUNILOR NOASTRE

SfinTii spun ca pentru a ne îmbunataTi condiTia obisnuita este necesar, înainte de toate, sa identificam acele gânduri si acTiuni care ne induc o stare de pace si de armonie. DorinTele ne direcTioneaza gândurile, iar gândurile ne cârmuiesc acTiunile. Inainte de a faptui ceva în mintea noastra exista o dorinTa, o intenTie, sau o solicitare. Mai întâi se formeaza în minte dorinTa, apoi mintea staruie asupra ei, iar într-un anume moment, mintea poate fi constrânsa sa acTioneze.

AcTiunea joaca un rol major în formarea a ceea ce suntem noi. Noi acTionam prin corpul fizic, dar acTiunile sunt rezultatul gândurilor. AcTiuni pozitive sau negative sunt rezultatul gândirii pozitive sau negative. Gândurile sunt cheia succesului sau a esecului nostru. Gândurile noastre sunt raspunzatoare de atitudinea noastra, iar atitudinea noastra determina daca vom fi fericiTi sau nefericiTi. Atitudinea noastra este mai importanta decât împrejurarile, decât esecurile sau reusitele, decât banii sau saracia, decât boala sau sanatatea. Daca avem o atitudine pozitiva, vom realiza maximum posibil chiar în împrejurarile cele mai rele. Daca avem o atitudine negativa, vom fi nefericiTi chiar în cele mai fericite împrejurari. Cea mai mare parte a vieTii, prin urmare, este o problema a felului în care reacTionam. De fapt, viaTa capata înfaTisarea modului în care reacTionam în faTa ei. ConsecinTa finala a acTiunilor pozitive este fericirea, niciodata nu este suferinTa. ConsecinTa finala a acTiunilor negative este suferinTa, niciodata fericirea.

Mintea funcTioneaza asemenea unui calculator: ceea ce introducem determina ceea ce se obTine. Mai înainte de toate sunt înregistrate în minte impresiile. Staruind asupra acestor impresii, alcatuim în minte fagase sau obisnuinTe. Aceste obisnuinTe devin atât de profund înradacinate încât suntem programaTi de ele, iar apoi suntem constrânsi sa acTionam potrivit programarii noastre. Acesta este motivul pentru care trebuie sa avem foarte multa grija cu privire la ceea ce gândim. Trebuie sa veghem cu grija asupra gândurilor noastre si sa ne straduim sa gândim numai lucruri care ne vor ajuta sa ne dezvoltam atitudinea corecta, cea care ne va duce la înfaptuirea unor acTiuni benefice noua.

Efectul de bumerang

Misticii spun ca fiecare acTiune genereaza o reacTie, chiar daca noi nu îi simTim obligatoriu rezultatul pe loc. De exemplu, atunci când cineva se îmbata se poate simTi mahmur a doua zi. Dar efectul acTiunii de a bea nu se limiteaza neaparat la mahmureala. In funcTie de cele faptuite sub influenTa alcoolului, omul poate avea de suferit urmari îngrozitoare, poate ajunge în închisoare sau la moarte. Acelasi lucru este valabil si în privinTa acTiunilor pozitive. De exemplu, daca cineva adopta o dieta alimentara mai sanatoasa, sau face gimnastica, s-ar putea sa nu le simta binefacerile imediat, dar desigur ca beneficiile vor fi resimTite la un moment dat, în viitor.

Fie buna, fie rea, odata savârsita acTiunea, urmarile ei nu se pierd niciodata. Urmarile apar drept consecinTa a ei - la fel ca atunci când aruncând un bumerang, el se întoarce chiar la noi. Cu cât este mai mare forTa pe care o aplicam, cu atât mai mare este puterea cu care se întoarce el. Aceasta este o lege obiectiva si nu o apreciere emoTionala sau subiectiva.

In cea de a treia sa lege a miscarii, Newton formuleaza principiul conform caruia oricarei acTiuni îi corespunde o reacTie egala si de sens contrar. Aceasta lege este riguros exacta stiinTific si nici macar un electron sub-microscopic nu se poate misca fara a genera un efect. Aceasta este legea acTiunii si a reacTiunii. Dupa cum ea se confirma în fizica, ea ni se aplica si noua în chip de lege a cauzei si efectului - sau karma (un cuvânt sanscrit care literalmente semnifica acTiune). Aceasta lege a acTiunii si a reacTiunii care guverneaza atât universul nostru cât si pe noi însine, explica motivul pentru care unii oameni se chinuiesc în timp ce alTii sunt fericiTi, cauza pentru care unii sunt bogaTi, iar alTii saraci. Putem înTelege multe din asa-zisele nedreptaTi ale lumii, ca fiind acTiunea acestei legi.

Ceea ce ni se întâmpla noua este rezultatul nemijlocit al acTiunilor noastre. Nu exista scuze. Nu putem ocoli aceasta lege. Noi suntem cei raspunzatori de acTiunile noastre si noi suntem cei care avem de suportat consecinTele lor.

SfinTii ne spun ca acTiunile savârsite de noi în trecut sunt un ocean fara fund; este atât de vast si exista o asemenea gramada de datorii neachitate - de urmari care trebuiesc lichidate - încât ne este aproape imposibil sa le achitam vreodata. Atunci când ajungem în preajma unui sfânt în viaTa sau a unui îndrumator spiritual adevarat si începem sa-i urmam sfaturile, treptat înTelegem cât de mult ne-au modelat acTiunile noastre din trecut actuala situaTie si în ce fel ele explica chiar preferinTele si repulsiile noastre. ïnvaTam în acest fel sa ne acceptam rapunderea pentru faptele noastre din trecut si putem reacTiona astazi mai puTin violent atunci când trebuie sa facem faTa urmarilor lor. ïndeplinind practica spirituala, dezlegam treptat legaturile care ne înlanTuiesc de acTiunile noastre din trecut. Devenim apTi sa ne controlam reacTiile si sa evitam acTiunile negative care ne-ar putea complica în continuare viaTa în viitor.

3. CE SE PETRECE ïN MOMENTUL MORTII

Dupa cum spun sfinTii, acTiunile noastre au o asemenea importanTa, încât totalitatea lor determina felul si momentul morTii noastre. ïn cartea sa *Calea Maestrilor Spirituali*, Dr. Julian Johnson descrie pe larg implicaTiile legii acTiunii si reacTiunii în viaTa si în moarte. Parafrazând o parte a comentariului sau despre karma, pornim de la faptul evident ca fiecare trebuie sa moara într-o zi. Fie om sau animal, bogat sau sarac, sanatos sau bolnav, nimeni nu scapa de moarte. Cu toTii trebuie sa-i treaca pragul. Sufletul care si-a însusit forma fizica trebuie sa o abandoneze. Stim cu toTii ca va trebui sa parasim aceasta lume cândva, dar nu stim când.

Când moare cineva, curenTii sufletului încep sa se retraga de la talpile picioarelor spre crestetul capului. ïntregul corp amorTeste, iar atunci când toate fluxurile sufletului sunt adunate în punctul aflat între sprincene, respiraTia înceteaza si toate funcTiile corpului se opresc. ïn acel moment omul moare.

Dupa ce a murit, omul este purtat în regiunea sau în situaTia pe care si-a binemeritat-o drept resedinTa, fie ea buna sau rea. El ramâne acolo pentru o perioada stabilita în conformitate cu ceea ce este optim pentru sufletul sau. Dupa trecerea acelei perioade el se reîntoarce în aceasta lume, sau într-o oarecare alta lume sau dimensiune, pentru a începe o noua viaTa. Aceasta este metoda obisnuita. Toate sufletele primesc în urmatoarea viaTa exact ceea ce au meritat, iar acolo trebuie sa înfrunte urmarile acTiunile lor de pe pamânt si sa plateasca pentru ele. Daca si-au umplut mintea cu impresii negative, ele trebuiesc eliminate, într-un fel sau altul. Odata

îndeplinit acest lucru, ei sunt liberi sa-si croiasca drumul catre planuri mai înalte si condiTii mai bune.

Cel care îsi începe viaTa urmatoare, patrunde în ea purificat si smerit, înclinat mai curând catre iertare si fapte bune. Are atunci o oportunitate de a acTiona mai bine, sau mai constructiv. Parcurgerea acestor etape de învaTare nu ne-ar justifica descurajarea. Dupa ce perioada sa de instruire s-a sfârsit, omul poate fi obligat sa reintre în viaTa pamânteasca spre a-si desavârsi scolarizarea karmica. Daca si-a trait viaTa pamânteasca într-un mod degradant, ar putea fi nevoit sa se întoarca în acest plan în împrejurari mai dificile. Daca, dimpotriva, si-a trait viaTa într-un mod exemplar, dar progresul sau spiritual a fost insuficient, s-ar putea sa fie nevoit sa revina în planul acesta inferior, dar într-un mediu mai prielnic dezvoltarii sale spirituale.

ïn afara celor indicate în alt mod, toate extrasele din alte publicaTii care au fost înglobate în text provin din carTile Radha Soami Satsang Beas care au fost menTionate la sfârsit, pentru care dreptul de reproducere ramâne mai departe al RSSB. ïn unele cazuri exprimarea a fost simplificata sau expusa pentru claritate într-un context nou.

4. VENIREA SI PLECAREA

Urmând îndrumarile sfinTilor, începem sa ne degajam de atasamentele care ne leaga de lume. Ne înfrânam de la acTiunile ale caror urmari ne-ar putea constrânge la o noua nastere. AdmiTând ca pentru mulTi occidentali este dificil sa accepte ideea reîncarnarii, Dr. Johnson subliniaza în respectivul capitol, în ce mod “*o oarecare atenTie acordata acestei probleme va demonstra ca este unica explicaTie rezonabila pentru unele din cele mai confuze probleme ale vieTii. De exemplu, de ce trebuie ca un oarecare batrân inutil sa se târasca ani în sir, povara pentru sine însusi si pentru alTii, în timp ce un copil frumos, plin de fagaduinTe si de bucurie, sa moara napraznic. Numai reîncarnarea ofera o explicaTie rezonabila. A explica acestea prin bunul plac de nepatruns al unei divinitaTi care se amesteca arbitrar în viaTa omeneasca, înseamna sa dai loc disperarii si necredinTei. De exemplu, parinTii copilului trebuie sa înTeleaga ca datorita propriilor sale acTiuni din trecut, copilului i s-a atribuit de la început exact acel interval de viaTa, iar ei trebuie sa fie recunoscatori ca pentru acel scurt interval, copilul le-a fost “împrumutat”. Iar copilului, datorita propriilor sale acTiuni din trecut, i s-a atribuit exact acea durata de viaTa si nu mai mult. Acel timp luând sfârsit, el a trebuit sa plece. Scurta lui viaTa a fost doar o repriza, o scurta evoluTie pe drumul devenirii sale. Acest scurt act trebuia jucat. El a reprezentat deasemenea un episod al vieTii parinTilor sai. Atunci când efectul acTiunilor din trecut, atât ale parinTilor cât si ale copilului, a fost achitat, pentru copil nu a mai fost necesar sa ramâna aici - nu mai mult decât îi este necesar unui actor sa ramâna pe scena dupa ce episodul sau s-a terminat.*

“Deasemenea, cum de unii oameni vin în aceasta lume cu handicapuri îngrozitoare, în timp ce alTii, aparent mai puTin merituosi, sunt însoTiTi în permanenTa de noroc? De ce unii copii se nasc cu o inteligenTa superioara, în timp ce alTii sunt prosti fara speranTa? De ce unii se nasc cu tendinTe criminale, în timp ce alTii vin în viaTa cu un simT acut al puritaTii, dreptaTii si iubirii? Acestea si sute de alte întrebari ne asalteaza pe toTi, iar ele nu au nici un raspuns decât daca sunt recunoscute drept consecinTele directe ale acTiunilor noastre din trecut, care au avut ca efect necesitatea de a prelua o noua nastere.

“Fiecare dintre noi vine aici cu un anume program schiTat de el însusi, ca urmare a acTiunilor savârsite de el în trecut. El trebuie sa îndeplineasca acel program. Atunci când ultimul act al acelui program a fost îndeplinit, piesa se termina. Vine sfârsitul. Venirea lui este iminenta. Mai mult, sfârsitul nu poate interveni pâna când cel mai neînsemnat act al vieTii sale nu a fost îndeplinit. El trece atunci într-o alta viaTa. Si aici, viitorul îi este stabilit pe baza propriilor sale merite. Astfel, fiecare individ înseamna timp în marele calendar al erelor. Singurul lucru care poate pune capat vreodata acestei rutine monotone este întâlnirea cu un îndrumator spiritual adevarat. Atunci când un om are aceasta sansa, ea apare ca urmare a acTiunilor sale bune savârsite de el în trecut si înseamna ca momentul decisiv al îndelungatei sale evoluTii a sosit. Eliberarea sa este aproape.”

Unele acTiuni au repercursiuni minore, altele au rezultate mai semnificative. Uneori, consecinTele unei acTiuni pot avea o asemenea amploare încât ele nu se pot manifesta într-o singura viaTa. Atunci trebuie sa ne mai nastem pentru a experimenta în totalitate efectele acelor acTiuni. De exemplu, cineva arunca intenTionat acid în ochii altcuiva, producându-i orbirea. Cel care a aruncat acidul poate fi sigur ca se va naste din nou, pentru a suporta urmarile celor savârsite. ïntrucât acTiunea sa a fost destructiva, rezultatul ei de neînlaturat va fi o oarecare experienTa nefericita si poate duce chiar la a se naste orb. Aceasta este dreptate riguroasa, rezultat a ceea ce a faptuit individul. Nimeni nu poate scapa de urmarile propriilor fapte, chiar daca ele au fost savârsite în ascuns. ConsecinTele tuturor acTiunilor trebuiesc suportate de faptuitor într-un moment oarecare în timp. Daca ne-am nascut în anumite condiTii specifice, aceasta nu s-a petrecut dintr-un capriciu al soartei sau dintr-o predeterminare accidentala. Este rezultatul direct a ceea ce am faptuit în trecut. ïn mod asemanator, orice ar fi sa devenim în viitor, va fi rezultatul nemijlocit a ceea ce faptuim acum.

S-au scris numeroase carTi despre viaTa de dupa moarte si despre reîncarnare. MulTi sunt la curent cu studiile medicilor si ale psihiatrilor care au întreprins cercetari asupra unor oameni care au murit din punct de vedere clinic si apoi s-au întors si si-au relatat experienTele. Unii psihiatri care au facut experienTe cu privire la hipnoza au descoperit ca cerându-le pacienTilor lor sa regreseze în timp pâna la perioada când se aflau în pântecele matern, acestia au regresat chiar mai departe, întorcându-se într-o viaTa trecuta. Exista numeroase relatari ale unor oameni din toata lumea care îsi amintesc vieTi trecute, sau care poseda capacitaTi sau abilitaTi deosebite de la o vârsta frageda, în timp ce acestea în mod normal ar fi necesitat o viaTa întreaga pentru a fi deprinse.

Asa cum s-a vazut mai sus, atunci când moare un om, sufletului îi pot fi rezervate diferite experienTe. Renasterea pe pamânt este numai una dintre ele. ïn esenTa, reîncarnarea înseamna ca sufletul a trebuit sa se reîntoarca în acest plan de constiinTa pentru a da seama de faptele savârsite în trecut.

Scopul acestei carTi nu a fost sa demonstreze existenTa reîncarnarii sau a vieTii de dupa moarte. Cititorul poate face cercetari pe cont propriu, întrucât exista o mare cantitate de materiale asupra acestui subiect. Iar celelalte subiecte de care se preocupa învaTaturile sfinTilor nu necesita credinTa oarba. Cititorul are de întreprins o cercetare temeinica asupra fiecarui aspect al învaTaturilor, ca si în oricare alt domeniu. Pentru a beneficia de învaTaturile sfinTilor nu este necesar sa se preocupe de originea reîncarnarii si nu este obligat sa creada în ea, sau în viaTa de dupa moarte. ïn mod logic am putea admite ca aceasta ipoteza poate fi adevarata, dar singura modalitate de a fi siguri vreodata este sa ajungem dincolo de limitarile propriului nostru sine si sa verificam daca afirmaTiile sunt adevarate sau false.

5. PREGATINDU-NE PENTRU MOARTE

Deplângem moartea altora, dar arareori reflectam în mod constient la propria noastra moarte. De fapt, înTelept ar fi sa ne preocupe propriul nostru sfârsit si sa ne pregatim pentru ceea ce ni se va întâmpla noua apoi. Unde ne vom duce dupa ce vom pasi pragul morTii? Pe cine vom întâlni acolo? Nu ar fi oare prevazator sa ne punem aceste întrebari? CarTile religioase vorbesc de aceste lucruri, dar arareori le acordam atenTie, întrucât avem convingerea ca ele sunt închipuiri, povesti, sau încercari de a-i îndeparta pe oameni de pacat si de a-i îndemna sa faca fapte bune. Cert este ca noi toTi avem de trecut pragul morTii. Nimeni nu face excepTie. Prin urmare, de ce ne întoarcem privirile de la acest subiect?

Momentul morTii noastre nu este timpul cel mai potrivit pentru a începe sa ne pregatim pentru moarte. Este mai lesne sa o facem având timpul de partea noastra sau, asa cum spune misticul chinez Lao Tse în Tao Te Ching - “Vino de hac piedicii atunci când ea este usoara, înfrunta ceea ce este mare atunci când este mic. Toate lucrurile grele încep cu ceva usor, toate lucrurile mari din lume încep cu ceva marunt. Calatoria de o mie de mile începe cu un singur pas.”

Acel prim pas, susTin misticii, este de a deveni constienTi de atasamentele noastre. Atasamentele noastre sunt cele care ne fac sa suferim si ele ne fac, ni se spune, sa ne reîntoarcem în aceasta lume. Parafrazând o rostire din Biblie: Acolo unde îTi este comoara, acolo îTi faci cuib. Comoara noastra este acel lucru de care avem cea mai mare grija. Daca în momentul morTii noastre suntem puternic atasaTi de oameni sau de lucruri din lume, nu vom fi în stare sa ne ridicam mai presus de aceste atasamente. Asemenea unui magnet, ele ne vor târî înapoi la acest nivel: mintea este cea care îi da sufletului nostru direcTia. Exista o înTelegere cu totul gresita cu privire la atasament si la detasare. Detasarea nu are înTeles de renunTare.

Cel care renunTa la avere ar putea continua sa se gândeasca toata ziua la bani, iar cel care renunTa la sex poate fi obsedat ziua întreaga de dorinTe. Detasarea înseamna a te ridica mai presus de obsesie si de dorinTa de a avea sau de a stapâni o persoana sau un lucru. Pe de alta parte, a deveni detasat nu înseamna în nici un caz a înceta sa iubesti. Atunci când doi oameni sunt împreuna un timp, este normal ca între ei sa apara o legatura. Dar atasament înseamna a fi preocupat de cineva sau de ceva în asemenea masura încât aceasta sa duca la pierderea linistii si a echilibrului. Aceasta include cea mai raspândita obsesie - obsesia lui EU si AL MEU. Atunci când murim, aceste atasamente ni se înfaTiseaza si ne coplesesc atenTia, facându-ne plecarea dincolo foarte grea.

Cei mai mulTi considera firesc sa-si faca pregatiri, daca intenTioneaza sa plece în alta Tara. Trebuie sa stabileasca, cel puTin, mijloacele de transport si locurile unde se vor opri. ïn aceste probleme lumesti suntem atât de grijulii încât arareori întreprindem o calatorie importanta fara a face în prealabil tot felul de planuri. Dar în perspectiva calatoriei unice pe care o are de facut fiecare din noi, puTini oameni fac ceva. Cine se întreaba macar unde duce de fapt acea calatorie prin moarte, sau cum se poate pregati cineva pentru a o face mai lina?

De-alungul secolelor, filozofii nu au cruTat nici un efort pentru a dezlega taina morTii. Dar fapt este ca intelectul a esuat. ïnvaTaTii si ignoranTii sunt la fel de neajutoraTi în a afla raspunsul. Cât de mulTi oameni trebuie sa fi avut acelasi gând: ce bine ar fi daca cineva s-ar întoarce sa-si povesteasca experienTele reale! Facem presupuneri cu privire la ce înseamna moartea, dar presupunerile noastre sunt doar

plasmuiri ale imaginaTiei noastre - vise care sa ne mângâie de aceasta sumbra certitudine a sfârsitului vieTii fiecaruia.

SfinTii sau adevaraTii îndrumatori spirituali au dezlegat taina morTii. Prin lucrarea pe care o savârsesc asupra lor si prin controlul pe care îl dobândesc asupra propriei lor constiinTe, ei pot parasi în fiecare zi corpul omenesc si pot calatori în alte tarâmuri ale existenTei. ïnvaTând de la ei, putem dobândi si noi mijloacele de a triumfa asupra morTii.

Ei ne învaTa ca moartea nu este de temut. Ea este doar numele dat fenomenului de parasire a corpului de catre suflet. Moartea este doar retragerea sufletului de la simTurile dense si patrunderea lui în regiuni mai subtile. Este numai abandonarea actualului vesmânt, corpul. Aceasta nu înseamna nimicire. Exista viaTa dupa moarte.

SfinTii au vorbit pe larg despre aceasta. Ei au descris metoda trecerii de la un nivel al fiinTarii la altul. Folosind metoda meditaTiei împartasita de ei, discipolul poate învaTa sa treaca pragul morTii si sa se reîntoarca în corp dupa voie. Numai cel al carui suflet a calatorit prin tarâmurile mai subtile înainte de moarte, poate înTelege aceasta realitate. Numai experienTa îi poate transmite cuiva ce înseamna aceasta. Intelectul este neputincios sa o cuprinda. Ne vom ocupa mai pe larg de aceasta în capitolul despre meditaTie.

Pentru moment, trebuie sa lasam deoparte acest subiect spre a ne putea concentra asupra problemei urgente cu privire la ce trebuie facut înainte de orice. Daca ne aflam într-o casa în flacari, ne vom gândi mai înainte de toate la calea cea mai rapida de a iesi afara, înainte de a ne pune întrebarea cine a dat foc si când si de ce s-a pus focul. Raspunsul la aceste întrebari poate fi aflat dupa ce am scapat.

6. SA DEZVOLTAM NATURA NOASTRA SPIRITUALA

Atâta vreme cât prioritaTile noastre se vor concentra asupra aspectelor materiale ale vieTii, vom continua sa fim, launtric, din ce în ce mai dezamagiTi si mai nemulTumiTi. Echilibrul real si bucuria permanenta vor fi atinse numai atunci când ne vom stabili prioritaTile Tinând seama de natura noastra spirituala si vom acTiona apoi în conformitate cu aceste prioritaTi. Chiar si acest prim pas este totusi dificil, pentru ca ne bazam prioritaTile pe gresita noastra înTelegere a cine suntem.

Noi credem ca suntem corpul. Ne identificam cu natura noastra fizica pentru ca aceasta este partea cea mai usor de perceput din noi. Dar sa ne gândim doar o clipa: daca ne aflam în corp, înseamna aceasta ca noi *suntem corpul*? Corpul acesta este într-o permanenta schimbare. Ce avem noi în comun cu copilul de acum 10, 15, sau 60 de ani? Nu prea multe. Nu ne-a mai ramas de atunci nici macar o singura molecula. Suntem fixaTi totusi în ideea ca noi suntem acest corp, pentru ca în decursul întregii zile nu ne dezlipim atenTia de la privelistile si sunetele lumii materiale. Cert este ca desi ne aflam în corp, noi nu suntem corpul - si cu toate ca îndeplinim în lumea aceasta unele roluri, noi nu suntem aceste roluri.

Daca presupunem ca suntem doar fiinTe materiale, ne vom organiza viaTa, scopurile si prioritaTile în conformitate cu aceasta percepTie. PrioritaTile noastre se vor axa în cea mai mare parte asupra modului de a dobândi bani, statut social, securitate materiala, frumuseTe fizica, sanatate si o mulTime de alte lucruri asemanatoare. Aceste prioritaTi ne îngradesc deplina dezvoltare. Ele provin din constiinTa noastra marginita asupra a ceea ce suntem. Toate marginirile omenesti provin dintr-o mare

slabiciune omeneasca, aceea a ego-ului, a ideii ca noi suntem personalitatea noastra, o fiinTa fizica, centrul a toate - ca aici totul exista *pentru mine*. Ego-ul este focalizarea asupra propriei persoane, obsesia fiecaruia despre *mine, însumi* si *eu*. Ego-ul este cel care într-una doreste sa controleze. Ego-ul este cel care întotdeauna vrea sa posede. Atâta vreme cât ne identificam pe noi însine cu ego-ul nostru, suferinTa si limitarile noastre vor continua.

Misticii spun ca noi suntem fiinTe spirituale care parcurg o existenTa omeneasca si nu fiinTe omenesti care au experienTe spirituale. DiferenTa are implicaTii considerabile, iar înTelegerea ei ne ajuta sa ne reconsideram parerea asupra a cine suntem noi. Noi suntem fiinTe spirituale aflate pe calea vesniciei, care au de îndeplinit îndatoriri în planul fizic. Nu suntem doar copii ai Pamântului care înceteaza sa existe odata cu moartea. Daca ne vom da seama ca suntem fiinTe spirituale, atunci ne vom fixa Telurile în consecinTa, iar prioritaTile noastre se vor armoniza de la sine.

Ego-ul nostru este singurul ecran care ne separa de natura noastra spirituala. Pentru a ne dezvolta spiritual trebuie sa învaTam sa ne înlaturam ego-ul. Aceasta nu se petrece cu usurinTa. Avem de înlaturat atâtea obisnuinTe si straturi de lacomie, de dorinTa, frica, furie, egoism si ignoranTa - caramizi ale trainicului zid al egoismului nostru - înainte de a putea avea constiinTa a ceea ce suntem. Acesta este handicapul nostru. Este falsul nostru bagaj, adunat de noi în calatoriile noastre; si în mod paradoxal, *renunTând* pur si simplu la el, putem descoperi fiinTa spirituala care suntem noi.

Cineva care admira cândva sculpturile lui Michelangelo i s-a adresat astfel: “Cum de aTi putut realiza asemenea sculpturi minunate?” Michelangelo a raspuns: “Nu este greu. ïnlatur doar ceea ce prisoseste. Formele au fost aici.” La fel si în spiritualitate, daca ne debarasam de straturile apasatoare si grosolane care ascund adevarata noastra natura, vom deveni mai subtili, mai luminosi si mai liberi. Nu avem nevoie sa dobândim nici o însusire noua. Le avem dintotdeauna. Trebuie sa îndepartam doar crustele si sa îngaduim naturii noastre spirituale sa apara de la sine.

Pentru cei care reusesc sa învinga dominaTia minTii, dimensiunea spirituala devine adevarata lor realitate, chiar în timp ce traiesc în planul acesta pamântesc. Câta vreme suntem absorbiTi de panorama lumii, nu putem depasi stressul si nelinistea, atât de caracteristice lumii noastre moderne. Câta vreme îngaduim simTurilor noastre sa ne conduca, vom continua sa ne departam de adevarata comoara care exista în interior. Cât timp vom continua sa vânam fericirea în lumea exterioara, vom fi dezamagiTi în continuare. EvoluTia spirituala ne re-direcTioneaza spre interior. Doar în acest fel are loc largirea constiinTei - atunci când ea este îndreptata catre interior si ascendent. TendinTa obisnuita a minTii este spre exterior, încât daca nu îi modificam orientarea, înclinaTia ei fireasca va continua sa ne împinga în lumea exterioara.

SfinTii subliniaza deosebirile între extremele comportamentului omenesc, pentru a ne ajuta sa alegem direcTia catre care vrem sa ne îndreptam. Sarcina de a ne alege viitorul si de a opta pentru ceea ce vrem sa fim ne aparTine noua. Daca vrem sa dobândim mulTumire si bucurie permanenta, sfinTii ne sfatuiesc sa ne îndreptam atenTia catre interior si sa experimentam bucuria interioara. Daca râvnim la agitaTia, confuzia si suferinTa finala a permanentei schimbari, atunci ne putem îndrepta energiile asupra lumii din jurul nostru si sa îngaduim ca simTurile sa ne conduca. SfinTii numesc lucrurile pe nume; ei nu-si precupeTesc cuvintele pentru a descrie implicaTiile alegerii pe care o facem.

CaptivaTi de lume

De o parte, spun sfinTii, exista cei mistuiTi în focul dorinTelor si a nesaTului lor. Ei sunt victimele chinuite si dezamagite ale iluziei, cautând fericirea în ceea ce este vremelnic. Atasamentul si aversiunea, dorinTa si mânia le ard maruntaiele si le umbresc natura spirituala. Satisfacerea sinelui lor si refuzul a câte ceva îi menTin într-o vesnica osclaTie - catre ceea ce iubesc si dinspre ceea ce urasc. Ei sunt mânaTi dintr-o extrema în alta de biciul orgoliului, a urii, sexului si lacomiei. Inimile le sunt pustii si sunt în permanenTa dezamagiTi. Asemenea cersetorilor alearga de la o usa la alta, dar foamea nu le este niciodata ostoita. Nimic nu pare sa-i trezeasca la realitate, nici chiar moartea celorlalTi. Ei vad numai paravanul, haina exterioara - corpul, iar întrucât acesta sfârseste, dupa cum stim cu toTii, într-un pumn de Tarâna, vieTile lor sunt lipsite de sens si superficiale. ïn ceea ce îi priveste, natura lor spirituala nu exista. Ideea de a o dezvolta nici nu le trece prin minte, desi acesta este unicul si singurul lucru care le-ar face viaTa mai buna; însa ei si-au înabusit cu desavârsire cel mai pozitiv aspect al naturii lor sub o multitudine de poveri grele faurite de ei însisi. Cine ar putea înfaTisa, întreaba sfinTii, tainica suferinTa, nelinistea si chinul pe care trebuie sa le suporte acestia?

FermecaTi de spirit

De cealalta parte, sfinTii îi înfaTiseaza pe cei care traind în lume si îndeplinindu-si îndatoririle, ramân detasaTi. Fiind mereu constienTi de natura lor spirituala, ei ramân în permanenTa în legatura cu ea. Ei traiesc în mijlocul iluziei si nu sunt înselaTi. Ei sunt profunzi si totusi duc o viaTa simpla. Nu dispreTuiesc pe nimeni. Nu gândesc rau despre nimeni, nici nu-si înseala semenii. Gândirea lor este limpede asemenea cristalului si sunt eficienTi în tot ceea ce fac. Inima lor este deschisa tuturor. Ei nutresc iubire adevarata faTa de toate fapturile vii. Ei au realizat deplin potenTialul nepreTuitului dar care este forma omeneasca. Ei nu doar exista - ci traiesc o viaTa plina de sens, de nazuinTa si de bucurie. Ei au atins echilibrul desavârsit între îndatoririle lor lumesti si cele spirituale si s-au eliberat de tensiunea si suferinTa lumii. Acestia sunt oamenii care au facut din spiritualitate prioritatea lor absoluta si traind învaTaturile sfinTilor în fapt, si-au contopit constiinTa cu puterea aflata la baza întregii vieTi.

7. NECUPRINSUL INFINIT

Cel fara de nume a fost obârsia cerului si a pamântului.
El este tainic si firesc si exista înaintea cerului si pamântului.
Neclintit si impenetrabil, necuprins infinit;
Singur se susTine si nu se schimba niciodata;
Patrunde totul si niciodata nu este epuizat.
El este Mama universului, din care s-au iscat toate lucrurile.
Nu-i stiu numele, încât îl numesc Tao.

Din *Tao Te Ching,* cap. 1 si 25

DiferiTii mistici au numit necuprinsul infinit Tao, Shabd, sau Cuvântul. SavanTii îl numesc “energia creatoare” sau “energie vibratorie”. Asemenea misticilor, savanTii spun si ei ca aceasta energie vibratorie este omniprezenta în fiecare particula a universului fizic. Aceeasi energie a furnizat forTa pentru crearea universului, forTa lui Big Bang, pe care savanTii îl situeaza la începutul creaTiei.

Guru Amar Das, cel de al treile mare Maestru spiritual al Sikh, spune în Adi Granth:

Din Shabd a emanat întreaga creaTie,
de Shabd este desfiinTata
si prin Shabd este din nou creata.

StiinTa spirituala si stiinTa materiala sunt în deplin acord asupra creerii si menTinerii universului de catre o forTa, sau de o atoate-patrunzatoare energie vibratorie.

Iisus spune:

La început a fost Cuvîntul si Cuvîntul era la Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvântul.
Acesta era întru început la Dumnezeu.
Toate prin el s-au facut; si fara el nimic nu s-a facut din ce s-a facut.

Nu este nici o coincidenTa în faptul ca Iisus numeste aceasta energie vibratorie Cuvântul. Asemenea oricarui cuvânt, acest Cuvânt este o energie care are o frecvenTa de vibraTie, emite un Sunet si are o putere magnetica intrinseca. ïnsa Cuvântul lui Dumnezeu la care se refera Iisus nu este un grup de simboluri care poate fi rostit în vreo limba, caci cum ar fi putut avea acel fel de cuvânt puterea de a crea universul? Acest Cuvânt la care se refera Iisus nu este un cuvânt scris sau rostit din nici o limba sau scriptura - fie aceasta Biblia sau oricare alta carte sfânta. Prin acest Cuvânt se înTelege puterea infinita dinapoia tuturor puterilor, însasi viaTa si iubirea FiinTei Supreme, o putere care se revarsa neîncetat de la El. Este însasi forTa vitala a creaTiei si ea este prezenta în toate.

ïn cartea sa *Yoga si Biblia*, Joseph Leeming ne spune: *“Acesta este Cuvântul la care s-au referit învaTaturile sfinTilor în decursul tuturor secolelor istoriei consemnate. Cu multe mii de ani în urma l-au împartasit AdepTii Regelui si PreoTii-IniTiaTi care acordau iniTieri în Misterele Egiptului antic. Mai târziu, în vechea Grecie, el a fost împartasit aspiranTilor deveniTi apTi, de catre HierofanTi sau revelatori ai cunoasterii sacre, care conduceau Misteriile Orfice si Eleusine. El este cel care a fost menTionat în Vede - scripturile sfinte ale Indiei. ïn vechea Persie, Zarathustra a împartasit cunoasterea despre puterea si practica Sunetului interior divin. Cuvântul, numit în greceste Logosul, le-a fost cunoscut celor mai mari filozofi greci din antichitate, ca Pitagora, Heraclit, Socrate si Platon. Socrate se referea la ascultarea unui tainic Sunet Interior care îl transporta în extaz în lumi mai înalte. ïn China antica el a fost cunoscut ca Tao si a fost împartasit de filozoful Lao Tse.”*

Iisus le-a împartasit discipolilor sai înTelesul Cuvântului si i-a iniTiat în practicarea lui. Pentru lamuriri foarte competente ale învaTaturilor lui Iisus despre Cuvânt, cititorul interesat poate cerceta carTile lui Maharaj Charan Singh, *Lumina asupra Evangheliei dupa Matei* si *Lumina asupra Evangheliei dupa Ioan* si cartea lui John Davidson - *Evanghelia lui Iisus: ïn cautarea ïnvaTaturilor lui Originale.* Dupa cum se poate vedea din aceste scrieri, puterea Cuvântului le era cunoscuta atât primilor parinTi ai Bisericii crestine, Esenienilor si Gnosticilor, cât si cunoscutului filozof egiptean Plotin si celorlalTi filozofi mistici neoplatonicieni din secolul al doilea si al treilea, din Alexandria. Puterea aceasta este deasemenea menTionata în Coranul Musulmanilor.

Dupa perioada lui Mahomed, mulTi oameni sfinTi Mahomedani vestiTi si-au iniTiat discipolii în înTelesul si tainele Cuvântului - unul dintre ei fiind misticul Rumi.

Din acestea se poate deduce ca învaTatura despre Cuvânt nu este ceva nou. De fapt, marii mistici spun ca ea a existat de la începuturi si, sub mulTime de nume

diferite de-alungul erelor, a fost predicata acelora pregatiTi sa o primeasca. Brian Hines, în cartea sa *Soapta lui Dumnezeu - Tunetul CreaTiei: Ecouri ale RealitaTii Absolute în Fizica Noua,* ne spune: *"Oricine doreste sa parcurga drumul catre adevarul ultim, trebuie sa înainteze pe valul Spiritului care apare ca o vibraTie sonora - sunetul RealitaTii Absolute. Sunetul acesta este auzit nu de urechile fizice, ci de o facultate a sufletului. Misticul Maharaj Sawan Singh spune ca el "este auzit cu auzul sufletului… Sunetul este de fapt Dumnezeu în acTiune… El se proiecteaza pe Sine în toate si se desfata în acest joc… Este muzica ne-iscata care rasuna în interior… Ceea ce auzim în interior este ecoul sau; sesizându-l, mintea devine linistita. Prin concentrare, energia constiinTei noastre este înalTata la un nivel de la care ea poate fi atrasa de puterea Spiritului (Cuvântul). Atunci, sufletul încearca o mare bucurie ascultând ceea ce a fost denumit Muzica Divina, sau muzica sferelor."*

Sunetul interior

Hines continua cu urmatoarele observaTii: "… *VibraTiile sonore ale Spiritului au fost descrise de savanTi spirituali aparTinând multor religii, Tari si epoci diferite. Cum putea fi altfel?* EsenTa RealitaTii Absolute va fi perceputa de oricine stie cum sa intre în contact cu ea. Desigur, misticii descriu în mod diferit muzica Spiritului, în funcTie de cultura si mediul lor. Richard Rolle descrie experienTa sa a Duhului Sfânt în acest mod:

> *Pacea aceasta simTita de Spirit este foarte dulce. O muzica divina si mângâietoare coboara pentru a-l umple de bucurie. Mintea este vrajita de aceasta muzica sublima si suava si ea cânta bucuria iubirii vesnice… (Am simTit) o inspirare si percepTie a sunetului spiritual ceresc care este imnul de vesnica slava si încântare, o melodie inaccesibila auzului obisnuit. Aceste sunete nu pot fi cunoscute sau auzite de nimeni înafara celui care le primeste, iar acesta trebuie sa se pastreze pe sine curat si separat de lume… Nimeni dintre cei care sunt înrobiTi de lucrurile lumesti nu poate sti nimic despre el….*

Iata cuvintele unui mistic Sufit din sec. XII, Hazrat Inayat Khan - care a trait cu aproximativ 600 de ani mai târziu si la distanTa de jumatate de lume de misticul englez Rolle. Dar mesajul lor esenTial este, totusi, acelasi:

> *Sunetul esenTial este numit de SufiTi saut-e-sarmad; întregul spaTiu este plin de el… Cel care cunoaste taina sunetului, cunoaste taina întregului univers… sunetul esenTei continua în permanenTa înlauntrul, împrejurul si în preajma omului. De obicei nu este auzit, pentru ca atenTia omului este centrata în întregime în existenTa materiala… Cei care sunt capabili sa auda saut-e-sarmad si sa mediteze asupra lui sunt absolviTi de toate grijile, nelinistile, supararile, temerile si bolile; iar sufletul este eliberat din robia simTurilor si a corpului fizic. Sufletul celui care asculta devine constiinTa atoate-patrunzatoare…*

"Taoistii Chinezi ne învaTa ca Tao, sau Spiritul, poate fi perceput ca sunet. Livia Kohn spune ca "în cosmologia filozofiei mistice Taoiste, Tao poate fi imaginat ca un sunet de o anumita lungime de unda care patrunde si cuprinde tot ceea ce exista. Sau, dupa cum îl definesc taoistii însisi, este o calitate anumita a qi (energia cosmica) care constituie baza si care alimenteaza întreaga existenTa."

"Plotin, un mistic venit din Egipt care preda filozofia la Roma în sec. al III-lea, scria ca "energia circula în univers si nu exista extremitate la care ea sa fie diminuata". Peter Gorman observa ca "Plotin vorbeste adesea de cosmos ca fiind o armonie, dar

adevaratul lacas al muzicii divinitaTilor este lumea inteligibila aflata dincolo de cosmosul tri-dimensional. Descriind calatoria sa mistica în acea lume, Plotin îi cere celui iniTiat sa astepte pâna când va auzi sunetele muzicale care provin din inteligibil:

Daca, de exemplu, cineva s-ar astepta sa auda un sunet dorit, l-ar discerne dintre alte sunete si si-ar aTinti auzul atunci când, printre celelalte senzaTii auditive, el s-ar asemana cu modelul; deasemenea sa evite pe pamânt ascultarea sunetelor perceptibile decât daca sunt strict necesare si sa-si pastreze facultatea fizica de percepTie pura si pregatita sa auda sunete din înalt. "S-ar putea da mult mai multe exemple care sa ateste ca numitorul comun al oricarei religii profunde si al disciplinei mistice este comuniunea constienta cu Cuvântul sau Dumnezeu. Experimentul meditaTiei contemplative a fost repetat de multe ori, de-alungul multor secole, în multe culturi, iar rezultatele obTinute de cercetatori seriosi ai adevarului sunt întotdeauna aceleasi. Atoate-patruzatoarea energie a Spiritului, Tao, Saut-e-Sarmad, Duhul Sfânt - numele nu are însemnatate - este perceput ca o vibraTie spirituala audibila."

Lumina interioara

"Si fireste, ca lumina divina, lumina lui Dumnezeu nu este separata de sunetul Sau. Maharaj Sawan Singh spune: "Cuvântul le emite pe amândoua, atât lumina cât si sunetul. La aceasta extremitate, în planul fizic, lumina si sunetul se pierd în materia densa. ïn planurile mai subtile sunetul este auzit iar lumina este vizibila. La extremitatea superioara, Sunetul este cea mai subtila muzica, neauzita urechilor omenesti - iar Lumina este cea a milioane de sori si de lune într-o raza." Cu toate ca puterea spiritului îmbina atât lumina cât si sunetul, misticii desavârsiTi subliniaza adesea manifestarea audibila a lui Dumnezeu-în-AcTiune. Cartea Facerii (1:3) ne spune: "Si a spus Dumnezeu, Sa fie lumina: si lumina se facu." Aceasta presupune ca rostirea, glasul lui Dumnezeu, a precedat lumina Sa. Sunetul tinde deasemenea sa fie prima însusire a Spiritului perceputa de discipolii începatori în meditaTia contemplativa.

"întotdeauna, atât sunetul cât si lumina îl întovarasesc pe discipolul spiritual în ascensiunea sa prin regiuni superioare de constiinTa catre realitatea lui Dumnezeu. Sunetul, spun misticii desavârsiTi, provine din lumina, iar lumina provine din sunet. ïn mod asemanator se comporta si electromagnetismul: dupa cum afirma (savanTii) Hazen si Trefil, "Electricitatea si magnetismul sunt doua aspecte inseparabile ale aceluiasi fenomen: nu puteTi obTine una fara cealalta." Spiritul apare deasemenea sub doua aspecte pentru a calauzi sufletul Acasa.

Maharaj Charan Singh scrie: "Cuvântul îmbina atât lumina cât si sunetul. Sunetul este menit sa arate direcTia de unde vine, iar lumina ne permite sa calatorim într-acolo."

"…Maharaj Seth Shiv Dayal Singh vorbeste despre existenTa a cinci sunete care corespund celor cinci regiuni ale creaTiei: "Fiecare regiune îsi are Sunetul ei distinctiv si taina sa caracteristica… Prin Sunetul fiecarei regiuni sufletul se poate înalTa treptat, de la o regiune la alta, pâna la cel mai înalt stadiu."

Se naste apoi întrebarea, de ce nu putem auzi sau vedea Cuvântul, Spiritul? Hines vorbea într-un paragraf precedent: *"Fizicianul Nick Herbert observa: "exista o strânsa paralela între simTul vazului si auzului, pentru ca ambele presupun perceperea frecvenTelor de o anumita vibraTie." El spune ca vederea fizica este "o percepere subiectiva a vibraTiilor electromagnetice cu lungimi de unda între 4oo si 700 nanometri (miliardimi de metru), cunoscute altfel drept lumina… urechea este sensibila la frecvenTele sonore între 20 si 20.000 de vibraTii pe secunda. Corpul omenesc este incapabil sa simta vibraTii înafara acestor limite.*

“Spiritul este o vibraTie non-materiala a lui Dumnezeu-în-AcTiune, încât nu poate fi vazut sau auzit de ochii sau urechile fizice - oricât de sensibile ar fi aceste organe. ïn fapt, perceperea de catre noi a fenomenelor materiale ne împinge constiinTa în exterior si în jos, departe de punctul unde poate fi contactat Spiritul. Noi nu suntem constienTi de aceasta capacitate a sufletului, pentru ca atenTia noastra este împrastiata si nu concentrata. Dupa cum energia unei cisterne de petrol focalizata asupra unui unic proton ar avea o forTa covârsitoare, la fel ar fi posibil pentru constiinTa noastra sa devina una cu Spiritul, daca ar putea fi focalizata într-un singur punct. Asa cum a spus Iisus: “de va fi ochiul tau singur, tot corpul tau va fi plin de lumina” (Matei 6:22). Si Sunet.

“Maharaj Sawan Singh scrie: “Cuvântul rasuna în fiecare atom. Nu-l auzim pentru ca nu suntem în contact cu el înlauntrul nostru”. Ce ne împiedica sa intram în contact cu aceasta putere imanenta? Lipsa de concentrare. Cunoasterea desavârsita, beatitudinea si iubirea se afla în interiorul nostru si nu în exterior. ïnsa atenTia noastra este în totalitate împrastiata în exterior, în senzaTiile fizice, în gânduri, imagini, fantezii si emoTii. Tarâmurile interioare ramân necunoscute - terra incognita. Chiar daca reusim sa închidem ochii si pentru o clipa sa uitam lumea exterioara, ne ramâne constiinTa corpului nostru. Si aceasta deasemenea ne Tine legaTi de realitatea limitata.

“Maharaj Charan Singh scrie: “Spiritul este prezent chiar si acum în corpul nostru. Sufletul este doar o raza a acelui Spirit, iar sufletul este raspândit în tot corpul… trebuie sa readucem aceasta constiinTa înapoi în centrul ochiului spre a fi atrasa de acel Spirit, iar apoi el va ridica sufletul în sus. Spiritul este omniprezent, dar trebuie sa aducem constiinTa la nivelul de unde Spiritul poate atrage sufletul asemenea unui magnet.”

“… MeditaTia contemplativa înalTa sufletul pâna la un plan de constiinTa unde el se contopeste cu atot-patrunzatoarea energie constienta a Spiritului. Aceasta are o oarecare asemanare cu lansarea unui vehicol spaTial. Sa consideram sufletul drept vehicolul principal care trebuie înalTat în spaTiu. Mintea este racheta puternica în vârful careia sta vehicolul. Corpul nostru este rampa de lansare si edificiul care suporta diferitele componente ale vehicolului spaTial. Misiunea - Telul suprem, este plasarea vehicolului principal - sufletul - pe o orbita înalta.

“… Rampa de lansare a corpului nostru joaca un rol important în pregatirea acestei misiuni. Oricum, mijloacele prin care luam cunostinTa despre meditaTie si despre celelalte metode de cercetare ale stiinTei spirituale sunt simTurile noastre fizice. ïnsa dupa cum edificiul care susTine vehicolul spaTial este îndepartat în ultimele secunde dinaintea lansarii, la fel si noi trebuie sa devenim detasaTi de materialitate - incluzând si corpul nostru - înainte ca transportul mistic în sfere mai înalte de constiinTa sa aiba loc. ForTa necesara acestui transport provine iniTial de la minte, care slujeste drept racheta care învinge atracTia simTurilor fizice si a gândurilor despre aceasta lume.

"… ïn meditaTia contemplativa savantul spiritual repeta cuvinte asociate cu planurile non-materiale ale existenTei. Aceasta îndeparteaza treptat mintea de domeniul cel mai de jos al creaTiei, întocmai la fel cum motoarele rachetei purtatoare ale vehicolului îl ajuta sa se ridice deasupra rampei de lansare - la început abia miscându-se, apoi din ce în ce mai rapid, pâna când dispare în nori. Vehicolul principal, sufletul, controleaza racheta minTii, dar fara forTa ei, el nu s-ar putea înalTa…

“Apoi, dupa atingerea unei anumite altitudini, aceasta racheta se desprinde, iar vehicolul principal calatoreste în continuare prin propria sa putere. ïn mod asemanator (într-o oarecare masura), sufletul abandoneaza mintea… iar Spiritul devine forTa motrice a transportului mistic. Puterea aceasta este audibila sub forma Sunetului si este vizibila ca lumina. Este dinamul divin care energizeaza fiecare parte a creaTiei. Maharaj Charan Singh spune: ”… Sunetul acesta nu ne conduce doar, ci cu adevarat ne poarta înapoi la Tatal. Mai întâi îl urmarim; apoi, pe masura ce realizam progrese interioare ne contopim cu el si ne înalTam sau ascendem spre caminul nostru prin mijlocirea Sunetului, Cuvântului. El ne atrage în permanenTa spre interior, asemenea unui magnet si ne atrage acasa.””

8. CEI CINCI PILONI AI SPIRITUALITATII

SfinTii au un punct de vedere foarte pozitiv si optimist în ceea ce ne priveste. Cu toate ca ei îsi dau seama de penibila noastra situaTie, de starea noastra obisnuita, ei au în vedere, de fapt, ceea ce am putea noi deveni. Ei stiu ca fiecare om poate deveni o fiinTa desavârsita, luminoasa si fericita. Ei stiu deasemenea ca cei mai mulTi dintre noi nu au cunostinTa de acest lucru, pentru ca minTile noastre au fost întunecate de atasamente si irosite în activitaTi daunatoare, încât am pierdut discernamântul cu privire la modul în care pot fi aflate adevarata pace si bucurie. ïndata ce ne vom da seama de marele nostru potenTial, ne vom dedica fireste dezvoltarii a ceea ce exista în noi în stare latenta. Ne vom asigura ca faptuim acTiuni care favorizeaza evoluTia spirituala si vom evita acTiunile negative, destructive, sau cu urmari nefericite.

Pentru a ne ajuta sa evitam nenumaratele capcane aflate pe parcursul spre Telul nostru, învaTaturile sfinTilor ne povaTuiesc sa ne concentram eforturile asupra a cinci puncte principale:

1. Sa urmam îndrumarile unui învaTator adevarat actualmente în viaTa;
2. Sa renunTam la a ne hrani cu carne, pasari, pesti si oua;
3. Sa ducem o viaTa cinstita, morala;
4. Sa ne înfrânam de la folosirea drogurilor si a alcoolului;
5. Sa practicam meditaTia doua ore si jumatate zilnic.

Acestia sunt cei cinci piloni pe care se va sprijini si care vor întari natura noastra spirituala. Aceasta este calea practica pentru a ne apara si a ne dezvolta pe noi însine. Fara ea, ne vom da seama mai greu daca gresim. Asemenea sinelor de cale ferata sau a liniilor trasate pe o autostrada, ei ne ajuta sa ramânem pe calea ferata sau sa ne menTinem pe sosea. Ei dau o direcTie vieTii noastre, iar când pasim înafara acestor limite, putem fi siguri ca ne departam de Tel. Aceste cinci principii asigura o excelenta îndrumare practica pentru protejarea, sporirea si intensificarea evoluTiei noastre spirituale.

9. NECESITATEA UNUI ÎNDRUMATOR SPIRITUAL VIU

Din chiar momentul în care au existat oameni pe acest pamânt, au fost si îndrumatori spirituali, sfinTi sau mistici care sa arate adevaratul scop al vieTii. Asa cum s-a spus mai înainte, termenii sfânt, îndrumator spiritual sau mistic, folosiTi în aceasta carte, se refera la cel care si-a stapânit mintea, si-a înalTat constiinTa pâna la cele mai

înalte regiuni spirituale, a vazut realitatea lui Dumnezeu faTa în faTa si s-a contopit cu acea realitate.

Legea primordiala si fundamentala a învaTaturilor sfinTilor este ca avem nevoie de îndrumarea unui dascal spiritual care este actualmente în viaTa pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu. Pentru un lucru atât de simplu cum este a învaTa sa conducem automobilul, avem nevoie de un instructor. Daca dorim sa pilotam un avion nu o putem face doar citind carTi si manuale. Daca atunci când învaTam sa pilotam nu avem cu noi un instructor, ne vom prabusi. Cu cât mai necesar ne este un îndrumator viu care sa ne înveTe cum sa trecem nevatamaTi prin realitatea dura a vieTii cotidiene, cum sa facem faTa complexitaTii lumii fara a ne pierde echilibrul, cum sa patrundem în planurile mai subtile ale existenTei si sa strabatem prin aceste regiuni interioare subtile prin care are de trecut sufletul odata ce paraseste planul material.

Spiritualitatea este un domeniu extrem de complex si complicat. Pentru a calatori în regiunile interioare este necesar sa avem o calauza care cunoaste aceste regiuni si care le-a strabatut el însusi. Atâta timp cât nu suntem în legatura cu cineva care este familiarizat deplin cu fiecare detaliu al regiunilor interioare pentru a beneficia de experienTa sa, ne vom da seama ca este extrem de dificil fie si sa pornim în acea direcTie. Nimeni în aceasta lume, oricât de inteligent, plin de iubire si credincios - nu ne poate ajuta sa ajungem în acele regiuni interioare decât daca le-a strabatut el însusi. Asa cum avem nevoie de un însoTitor pentru a calatori într-un loc necunoscut si periculos din lumea exterioara, avem nevoie deasemenea de un îndrumator si în planurile interioare. ïnsa cum am putea avea încredere ca cel care nu a ajuns si nu a parcurs aceste planuri subtile ne-ar putea macar întâlni de cealalta parte a pragului morTii? Deasemenea, cineva care nu a experimentat el însusi realizarea lui Dumnezeu, cum ne-ar putea purta înapoi la Dumnezeu?

De fapt avem nevoie de un învaTator din momentul în care ne-am nascut. Fie acasa, la scoala sau în viaTa, cel mai bine învaTam de la alTii. Este îndoielnic sa existe în lume vreo meserie sau profesie care sa poata fi însusita fara profesor. Cum ne-am putea închipui ca cel mai dificil dintre domenii, stiinTa spirituala, poate fi însusita fara profesor? ExigenTele ei sunt cu mult mai mari iar necesitatea unui profesor mult mai imperioasa decât pentru orice alt domeniu pe care ni l-am putea imagina. ïndrumatorul nostru trebuie sa ne calauzeasca nu numai prin viaTa, el trebuie sa fie împreuna cu noi si sa ne calauzeasca dincolo de moarte.

Odata acceptata ideea ca întotdeauna vom învaTa mult mai bine de la o alta fiinTa omeneasca si ca spiritualitatea este o stiinTa ca oricare alta si nu o credinTa oarba, vom începe sa preTuim si sa acceptam necesitatea unui îndrumator spiritual. Marii mistici sau sfinTii vin pe pamânt chiar în vederea acestei misiuni. Ei vin nu spre a face din aceasta lume materiala un loc mai bun, ci pentru a ne revela calea realizarii spirituale, pentru a ne elibera de robia fara sfârsit a nasterii si morTii. Aceasta idee poate fi ilustrata prin urmatoarea parabola:

Sa ne închipuim ca într-o închisoare se afla o mulTime de deTinuTi. Un om cu suflet caritabil care viziteaza închisoarea constata ca în tot timpul verii acestia nu au apa rece si atunci porunceste sa li se aduca zilnic ghiaTa. Un alt vizitator constata ca ei primesc o hrana ordinara si fara gust si se asigura ca li se vor da pe viitor mâncaruri gustoase. Un al treilea, milostivindu-se de cei închisi, le asigura haine calduroase pentru iarna. ToTi acesti oameni de bine reusesc sa le usureze într-o oarecare masura suferinTele detenTiei, dar ei ramân mai departe închisi. Sunt în continuare în temniTa. Zidurile înalte îi despart în continuare de lumea exterioara, iar dorinTa de libertate este un vis irealizabil.

Vine apoi un alt vizitator: acesta are cheia porTii închisorii. El descuie poarta si îi elibereaza pe deTinuTi, care sunt liberi sa se întoarca acasa. Fara îndoiala, acTiunea celui din urma raspunde adevaratei nevoi a deTinuTilor într-un fel în care faptele caritabile ale celorlalTi nu au putut-o face.

ïn mod asemanator, lumea aceasta este înfaTisata adesea de mistici ca fiind o uriasa temniTa. Exista o singura iesire din aceasta temniTa - viaTa omeneasca - iar taina ei le este cunoscuta numai sfinTilor. Prin urmare, sfântul este singurul care are cheia si care poate deschide poarta. Numai un sfânt ne poate calauzi pe drumul tainuit al izbavirii care este calea interioara si sa ne elibereze de suferinTa, într-un mod în care nu o poate face nici un alt procedeu.

SfinTii din trecut au fost fara îndoiala adevaraTi învaTatori spirituali, dar acum noi nu putem beneficia de ei. Avem nevoie de un îndrumator spiritual care traieste acum. Dupa cum un bolnav trebuie sa consulte un medic în viaTa si nu poate fi tratat de unul din trecut - oricât de renumit ar fi fost - avem nevoie si noi de un îndrumator spiritual viu. Numai un îndrumator spiritual viu ne poate ajuta sa descâlcim complexitatea vieTii care ne prinde în mrejele ei zi de zi.

Un îndrumator spiritual viu este esenTial pentru a ne dezvalui realitatea interioara a spiritului. Daca am fi putut ajunge la realizarea lui Dumnezeu fara un învaTator viu, atunci niciodata în trecut nu ar fi fost necesar ca sfinTii sa vina pe pamânt în forma omeneasca. Daca sfinTii din trecut ne-ar putea ajuta astazi, ce nevoie ar fi fost ca ei sa fi venit vreodata pe pamânt? Daca însusi Dumnezeu, fara mijlocirea unei întrupari omenesti vii având însusirile Lui, ar putea înalTa sufletele pâna la acel stadiu spiritual superior, ce nevoie ar fi fost sa apara vreodata în lume un îndrumator spiritual? Pe de alta parte, daca la un moment anumit din istorie a fost necesar sa apara un îndrumator spiritual în forma omeneasca, atunci astazi exista cu siguranTa o nevoie la fel de mare. Cert este faptul ca pentru calea spirituala un îndrumator spiritual viu este o necesitate absoluta. Si Iisus a spus, la timpul sau: “Eu sunt calea, adevarul si viaTa.” (Ioan 14:6) SfinTii si misticii din toate locurile si epocile au insistat asupra necesitaTii unei calauze vii pentru calatoria interioara.

Calea îndrumatorului spiritual

Imaginea noastra despre tarâmurile înalte ramâne doar un concept mental câta vreme nu le-am experimentat noi însine. Este doar o proiecTie a minTii, o plasmuire a imginaTiei. Dar un adevarat îndrumator spiritual sau un sfânt nu se bazeaza pe concepte mentale, proiecTii ale minTii sau pe cele citite în carTi. Un adevarat îndrumator spiritual vorbeste din propria sa experienTa. ïntrucât sfinTii s-au contopit în cea mai înalta stare de beatitudine si unitate cu Dumnezeu, ei împartasesc ceea ce au experimentat ei însisi.

AdevaraTii mistici nu ne sfatuiesc vreodata sa ne schimbam religia. Ei vin sa uneasca, nu sa dezbine. Soarele are raze multe si ne-ar putea parea diferite una de alta, dar când privim la sursa lor vedem ca ele sunt esenTialmente, una. Ne putem referi la Dumnezeu ca fiind Iehova, Iisus, Allah, Krishna, energia cosmica sau cu oricare alt nume, dar tot ceea ce dorim în realitate este sa intram în contact cu acel Adevar. Adevarata spirtualitate nu are nici o legatura cu riturile si ritualurile religiilor noastre; ea are legatura numai cu iubirea care se afla în fiecare din noi, indiferent în ce fel o manifestam. ïn interiorul nostru nu exista limitari. Dorim sa re-descoperim mostenirea noastra fireasca - acea comoara care se afla în interiorul nostru - iar adevaraTii îndrumatori spirituali vin sa ne înveTe tocmai modul în care sa o realizam. Ei însisi s-au contopit din nou cu obârsia lor, caminul de unde venim. Pentru a realiza

aceasta ei îsi parasesc corpul dupa voie, parcurg cele mai înalte regiuni spirituale si se întorc dupa voie pentru a-si îndruma mai departe discipolii si a-i învaTa sa faca acelasi lucru.

AdevaraTii îndrumatori spirituali nu vin sa schimbe lumea. ïn învaTaturile lor, ei arata ca lumea aceasta nu este menita a fi un paradis. Daca s-ar fi intenTionat aceasta, marii mistici si sfinTi din trecut ar fi facut-o pâna acum.

SfinTii ne învaTa cum sa ne focalizam constiinTa si sa o contopim cu muzica încântatoare a spiritului lui Dumnezeu. Odata aflaTi în contact cu muzica interioara, mintea se înalTa împreuna cu sufletul pâna când ajunge la propria ei obârsie, unde îsi regaseste caminul pierdut. Sufletul, care a fost paralizat în labirintul minTii, îsi descopera identitatea distincta; biruitor, se contopeste si el cu propria sa obârsie.

Semnele unui adevarat îndrumator spiritual

ïnvaTaturile sfinTilor sunt gratuite, asemenea tuturor celorlalte daruri ale naturii ca aerul, apa si lumina soarelui. Prin urmare, un adevarat îndrumator spiritual nu cere plata niciodata pentru nimic si nici nu accepta daruri pentru învaTaturile lui. ïntotdeauna le împartaseste gratuit. ïnvaTatorul nu cerseste niciodata si nu este povara pentru nimeni, întreTinându-se întotdeauna pe sine si familia sa, câstigându-si propriile mijloace de trai. ïn aceste vremuri si în aceasta era este foarte greu de gasit un adevarat îndrumator spiritual interesat exclusiv de ajutorarea oamenilor si nu de banii lor. Un îndrumator spiritual adevarat nu este niciodata ostil celor care nu-i împartasesc convingerile, nici nu se plânge de atitudinea altora. Nu critica nici nu bârfeste, nici nu savârseste miracole asemenea unui magician pentru mulTumirea auditoriului. Este modest, discret si îsi pastreaza ascunse puterile. Un îndrumator spiritual adevarat îsi învaTa discipolii cum sa mediteze asupra Cuvântului sau Shabd pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu si cum sa-si traiasca viaTa cotidiana pentru a consolida aceasta lucrare spirituala.

Avantajele de a avea un îndrumator spiritual viu

Numai un sfânt cunoaste totul cu privire la moarte. ïn clipa morTii, atunci când toate ne parasesc: familia, averea, bunurile, corpul - singurul care ramâne împreuna cu discipolul este îndrumatorul sau spiritual. El, maestrul - învaTator desavârsit, este întotdeauna cu noi atunci când trecem pragul morTii. Dupa moarte el este cel care acTioneaza ca o calauza a noastra în regiunile spirituale.

Cu cât progresam mai departe în studiul misticismului, cu atât mai evident devine faptul ca nu putem face nimic fara un îndrumator spiritual viu. ïndrumatorul nostru, prietenul, calauza, exemplul viu al idealului nostru, devine pilonul central si susTinatorul evoluTiei noastre spirituale.

Nenumarate sunt binefacerile pe care le obTinem primind îndrumare si sfaturi din partea unui maestru viu. Aceasta ne da posibilitatea de a deveni oameni mai buni - mai iubitori, mai eficienTi, mai atenTi - si sa ne îndeplinim mai bine atribuTiile de zi cu zi. El ne ajuta sa ne înalTam constiinTa deasupra nivelului minTii si materiei. Urmând îndrumarile lui suntem transformaTi, întrucât venim în contact cu puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru. Magia acestei puteri este cea care ne izbaveste de toate limitarile noastre.

Asemenea unui bijutier care luând o piatra bruta si îndepartând tot ceea ce prisoseste o poate transforma într-o piatra preTioasa, îndrumatorul spiritual îl face pe discipol constient de propria sa spiritualitate înascuta. Atunci când venim în contact cu

un îndrumator spiritual adevarat, contemporan, ne descoperim propria esenTa preTioasa si învaTam în ce fel sa o dezvoltam si sa o revelam deplin.

Un îndrumator în viaTa este pilonul central al structurii de sprijin de care avem nevoie pentru a ne asigura reusita. Ajungând în preajma unui maestru viu, el ne împartaseste patru principii calauzitoare în vederea atingerii Telului. El ne sfatuieste sa fim vegetarieni, sa ducem o viaTa morala curata, sa nu folosim droguri sau alcool, sa meditam zilnic. Calauza si principiile calauzitoare reprezinta cei cinci piloni pe baza carora suntem apoi în masura sa edificam o viaTa rodnica, plina de sens, echilibrata si fericita.

10. DE CE VEGETARIANISM ?

ïn fiecare an se ard mii de kilometri de padure pentru a-i pregati în vederea cresterii vitelor. Copaci mari, puternici si frumosi sunt doborâTi pentru a planta nutreT pentru vite. Aceasta se petrece la o scara atâ de mare încât afecteaza deja clima planetei. Mai mult, chiar si în zone cu apa puTina, industria carnii consuma multe mii de metri cubi de apa pentru cresterea pasarilor si a vitelor. Deasemenea, pentru a face faTa cererilor pieTii, industria pestelui afecteaza dramatic echilibrul ecosistemului oceanelor. Mor anual mii de delfini în plasele folosite pentru ton. Au disparut deja un numar necunoscut de specii acvatice si altele sunt în curs de dispariTie. Ecologic si social, preTul platit este foarte mare. A ne hrani cu vite, pesti, pasari si cu ouale lor este daunator moralmente, este inutil din punctul de vedere al sanataTii si cu mult mai costisitor. Ne putem asigura necesarul de proteine prin hrana de origine vegetala mult mai simplu si mai economic, fara a fi nevoiTi sa împovaram atât de greu animale, paduri, pe noi însine si planeta.

Toxinele si organismele patogene din carnea animalelor transmit oamenilor diferite boli. ConcentraTia de acid uric din hrana animala împovareaza corpul cu substanTe foarte greu de eliminat si este cauza multor probleme de sanatate. Examinându-ne îndeaproape corpul vom constata ca din punct de vedere genetic nu am fost proiectaTi sa mâncam carne. DinTii si unghiile noastre nu se aseamana cu cele ale animalelor carnivore, iar intestinele noastre, spre deosebire de cele ale animalelor carnivore, sunt lungi, ceea ce face ca propria noastra capacitate de eliminare a toxinelor animale sa fie periculos de lenta.

LuaTi în considerare soarta milioanelor de vaci, oi, pesti si gaini macelarite anual pentru noi, spre a fi gatite si mâncate! Le ucidem fara a le acorda vreun gând - fara îndurare - sau în cel mai bun caz o fac pentru noi alTii pe care îi avem la dispoziTie. Cât de senini suntem si ce puTin ne priveste suferinTa lor! Vom recunoaste vreodata aceste fapte? Si ne vom da seama ca tot acest chin este impus, iar toate aceste probleme economice, ecologice si sociale sunt create pentru a ne satisface simTul gustului timp de câteva minute? Ceea ce nu înTelegem este ca atunci când ne întemeiem bucuria pe suferinTa altor fapturi, atragem asupra noastra urmari negative si nedorite.

Unii pot fi vegetarieni de dragul sanataTii lor, sau din raTiuni sociale, umane, economice, etice sau ecologice, dar considerentul pentru care sfinTii ne sfatuiesc sa ne abTinem cu desavârsire de a mânca orice fel de carne, este unul spiritual: “Ceea ce semeni, aceea culegi”. Povara acTiunilor destructive savârsite în trecut pe care o purtam cu noi este oricum grea si ne apasa; trebuie sa încetam sa sporim aceasta povara cu care ne-am încarcat fara a ne da seama. Daca semanam suferinTa, într-o zi va trebui sa culegem suferinTa. Daca pentru hrana noastra ucidem sau îi platim pe alTii

sa o faca, suntem raspunzatori pentru fiecare dram de suferinTa pe care îl provocam - atragem asupra noastra suferinTa într-o masura egala cu suferinTa pe care o producem. ïntr-o zi vom avea de suportat consecinTele acTiunilor noastre, chiar daca aceasta ne va obliga sa ne întoarcem în creaTie într-o alta viaTa. Aceasta lege a compensaTiei echivalente, exact ca si legea lui Newton în fizica, este precisa, implacabila si imuabila. Este foarte greu sa parasim acest plan de constiinTa daca suntem raspunzatori, direct sau indirect, de uciderea animalelor. Datoria este prea mare si va trebui achitata. Acesta este considerentul pentru care adevaraTii îndrumatori spirituali ne sfatuiesc sa încetam sa ne hranim cu sângele si suferinTa altor fiinTe, pentru a înceta sa sporim povara greutaTii foarte mari pe care o purtam oricum.

Un ac este atras în mod firesc de magnet; dar daca asezam pe ac o greutate mare, el nu mai poate fi atras de magnet. ïn mod similar, ne va fi imposibil sa avem acea inima nevinovata care sa ne permita sa realizam progrese spirituale, daca ne încarcam în continuare cu poveri grele care slujesc la înlanTuirea noastra de nivelele inferioare ale creaTiei.

11. SA DUCEM O VIATA CINSTITA, MORALA

Modul în care ne traim viaTa influenTeaza nemijlocit dezvoltarea naturii noastre spirituale. Un comportament moral corect - o spun toTi îndrumatorii spirituali - este însusi fundamentul vieTii spirituale.

ïnvaTaturile sfinTilor cu privire la etica se bazeaza pe recunoasterea acTiunilor benefice si a celor daunatoare evoluTiei spirituale. SfinTii nu se preocupa de moralitate exclusiv de dragul moralitaTii. Ei sunt preocupaTi sa ne faca sa înTelegem legea acTiunii si reacTiunii care conduce lumea. Ei vor sa ne fereasca de capcane si de amagiri. Ei stiu ca în obsesia noastra pentru placeri cautam fericirea acolo unde putem fi doar dezamagiTi, nefericiTi si înrobiTi. Principiile morale calauzitoare pe care ni le arata sfinTii au menirea de a ne feri sa intram în cercul vicios al acTiunilor si reacTiunilor care ne leaga de creaTie.

Problema sexului

Misticii ne sfatuiesc sa ne disciplinam sexualitatea, pentru ca ea atrage atenTia noastra în jos, spre corp. Telul nostru este sa ne înalTam atenTia - sa ne ridicam nivelul de constiinTa - daca vrem sa ne dezvoltam spiritualitatea. Orice ne atrage atenTia asupra obscurelor placeri senzuale ale corpului ne coboara în lume si astfel slujeste la o mai strânsa legatura cu creaTia materiala.

Stanley White, analizând în cartea sa *Eliberarea Sufletului* problemele morale cu care se confrunta discipolul pe calea spirituala, atrage atenTia asupra faptului ca mulTi îndrumatori spirituali sunt casatoriTi. El spune: “*Ei ne arata ca oricine poate, ducând o viaTa de familist, sa practice totusi cu suces calea mistica. Daca ducem o viaTa de bun simT, înfrânata, vom constata ca meditaTia ne va detasa treptat de necesitaTile fizice. Atunci nu vom resimTi “pierderea” activitaTii sexuale, caci mintea va fi aflat o bucurie mai înalta (în interior) si va renunTa de buna voie la placerile asociate cu sexul. Misticii sunt foarte practici; ei stiu ca nu vom putea înceta sa ne dedam placerilor sexului din chiar clipa în care ajungem pe Cale. Ei învaTa ca retragerea trebuie sa fie lenta si treptata. De aceea ne îngaduie sa ne satisfacem în continuare nevoile trupesti, pâna când atingem stadiul în care necesitatea este învinsa prin atasarea noastra de spiritul din interior.*

“Practic, în timp, interesul nostru si nevoia noastra de sex descresc pe masura ce realizam un progres spiritual înauntrul nostru. O viaTa de celibat ar fi nepractica pentru toTi, exceptând o mâna de oameni care a depasit în fapt aceasta nevoie. Iar un celibat “forTat” nu va realiza nimic, întrucât mintea se va revolta permanent din cauza reprimarii. Prin urmare este evident ca porunca sfinTilor de a duce o viaTa morala curata, în graniTele casatoriei, având drept Tel final o detasare lenta si treptata - prin atasarea de puterea din interior - este unica metoda rezonabila cu ajutorul careia pot fi depasite nevoile trupesti."

MulTi oameni dornici de a-si dezvolta înTelegerea spirituala încearca sa supuna mintea pe o cale sau alta. Mintea este cea care ne împiedica sa percepem spiritul. Unii practica diferite forme de penitenTe sau duc o viaTa de totala austeritate. Ei spera sa desprinda astfel mintea cu forTa de bucuriile lumii. Dar daca nu îi oferim minTii o alta sursa de placere, daca nu reusim sa o atasam de o alta sursa de încântare mai îmbietoare, la un moment dat ea se va razvrati. Calugarul care se reîntoarce în lume dupa ce a ajuns la o stricta disciplinare de sine, poate fi depasit daca are de înfruntat ispitele lumii. ïsi poate pierde chiar si auto-controlul de care dispune un om obisnuit. Daca mintea este pur si simplu obligata si îngradita si forTata sa se supuna, când este eliberata se întoarce adeseori la placerile trupului cu o forTa îndoita.

Detasarea de placerile senzuale nu se poate realiza prin reprimare. Nici asa cum îsi închipuie unii ca dedându-ne lor, ne-am putea înalTa deasupra placerilor simTurilor. Ca si cum am încerca sa stingem un foc punând gaz peste el; mintea va deveni doar mult mai activa. Prin îngaduinTa ea nu va ajunge niciodata satula. Mai curând, îngaduinTa îi va spori dorinTele. SfinTii sugereza o alta metoda. Ei ne sfatuiesc sa atasam mintea de ceva mai înalt, de ceva care sa-i ofere mult mai multa bucurie decât placerile simTurilor - iar aceasta bucurie mai înalta este contactul nostru cu Cuvântul. Cuvântul este izvorul primordial de bucurie pura si permanenta. Extazul divin care are loc la contactul cu acea Melodie fara sfârsit ne produce o astfel de încântare interioara încât niciodata nu ne saturam de ea. ïn comparaTie cu ea vom constata ca lucrurile lumesti ne par insipide si lipsite de însemnatate. Numai pe aceasta cale ne putem într-adevar detasa.

Detasarea nu se poate realiza niciodata în gol. Numai atasarea de ceva mai bun - de Cuvânt - poate duce la adevarata detasare de lume

Mai puTin înseamna mai mult

SfinTii ne sfatuiesc sa fim cinstiTi în relaTiile cu ceilalTi oameni, iar viaTa noastra sa fie una cu codul nostru moral . Ei acorda o mare însemnatate câstigarii mijloacelor de existenTa de catre fiecare din noi, caci daca traim pe socoteala altora ridicam o alta opreliste în calea evoluTiei si dezvoltarii noastre. Fiind povara pentru alTii facem datorii care, spre a fi achitate, maresc timpul pe care îl avem de petrecut în acest plan de constiinTa.

AdevaraTii îndrumatori spirituali reprezinta pentru noi exemple de viaTa curata. Ei se întreTin singuri, fara ca prin aceasta sa renunTe la calea lor. Ei nu accepta niciodata bani de la discipoli pentru folosul lor personal. RelaTiile lor cu toTi oamenii sunt sincere si directe. Ei dovedesc clipa de clipa ca fericirea nu consta în avere si în bunuri, ci într-o inima plina de mulTumire.

ïn aceasta era materialista s-a nascut convingerea ca pentru a fi fericiTi avem nevoie de cât mai mult din toate. Nici nu ne dam seama ca atunci când înlesnirile materiale si siguranTa noastra devin pentru noi lucrul cel mai important, viaTa noastra interioara începe sa se ofileasca. Atasându-ne de bani, de posesiuni si de obiecte ale

lumii, ne întarim ego-ul: centrul nostru launtric sau echilibrul nostru slabesc, iar în acest proces ne înstrainam noi însine de ceea ce suntem. ïn acest fel ne pierdem pacea minTii si posedaTi de posesiunile noastre si de ambiTii, devenim anxiosi si tensionaTi. ïn încercarea ei permanenta de a ignora realitatea implacabila a impermanenTei noastre, mintea se amageste pe sine printr-o permanenta activitate, straduindu-se sa adune mai multa avere, mai multa putere si mai mult din toate cele ce o satisfac. ïn acest scenariu putem deveni toTi cu multa usurinTa drogaTi de activitate; dar de fapt nu obTinem mai mult decât struTul care îsi ascunde capul în nisip si crede ca nu-l mai vede nimeni. Sfârsitul nostru va veni cu siguranTa cândva, oriunde ne-am ascunde si orice am face.

ïn tentativele noastre de a ne afla fericirea în lucruri din exteriorul nostru, am sporit complexitatea vieTii pâna la un punct fara întoarcere. Am îngaduit reclamelor comerciale sa ne spele creierele, creindu-ne necesitaTi artificiale care în fapt nu ne sunt necesare. Prin acest proces ne-am modelat pe noi în comformitate cu raiurile fagaduite de televiziunile comerciale si ne-am repezit direct în capcanele lor ademenitoare.

Mass-media comerciala, chipul lacomiei omenesti, a înlocuit valorile noastre spirituale cu idealuri materiale. Consumul ne dicteaza modul de viaTa. A merge la cumparaturi a devenit un înlocuitor pentru experienTa religioasa, iar complexele comerciale sunt acum noile locuri de închinare. Trebuie sa Tinem pasul cu unii si cu alTii si cu ceea ce revarsa asupra noastra media. CarTile de credit ne ajung cu greu. Daca avem o casa pentru iarna, una pentru vara, un apartament la ocean si o cabana în paduri, suntem înca nemulTumiTi.

Câte camasi putem purta într-o zi? Câte rochii putem etala într-o seara? ïn câte camere putem dormi noaptea? Chiar daca am reusi sa dobândim acele lucruri materiale care reprezinta ultimul cuvânt în materie - un Rolls de comanda, poate, sau un avion cu reacTie privat, ce vom face daca ne vom da seama ca tot nu suntem fericiTi? Ne vom asemana câinelui care fuge bezmetic dupa o masina pâna când o ajunge din urma, dar apoi vede ca nu stie ce sa faca mai departe…

Lacomia este catastrofala. Lacomia ne orbeste. ïi face pe oameni sa fie atât de obsedaTi sa-si capete porTia ochita de ei din proverbialul cozonac, încât sunt gata sa-si vânda sufletele. ïn mioapele lor pretenTii pentru satisfacTii, fara sa bage de seama, oamenii devin salbatici. Sa ne amintim de modul în care am secatuit unele resurse ale pamântului pentru a ne satisface lacomia. Atunci când aceasta ne avantajeaza, facem compromisuri cu principii despre care susTinem ca sunt importante pentru noi. Atunci când ne convine gasim justificari chiar unor acTiuni ale noastre pentru care pe alTii îi condamnam.

Lacomia si neîncetata goana pentru propria satisfacere aspresc inima, disperseaza mintea si risipesc energie preTioasa, facând ca evoluTia spirituala sa fie deosebit de dificil de realizat. Bogat este nu cel care are mai multe, ci acela care este mulTumit cu ceea ce are. Ne-am ridicat standardul de viaTa dar, din pacate, în ceea ce priveste standardul nostru de mulTumire nu am realizat nimic. MulTumirea a devenit un cuvânt aproape strain în vocabularul nostru actual si totusi posedam cu atât mai mult decât ne trebuie de fapt!

Daca ne vom lua osteneala sa analizam, vom constata ca nu avem nevoie de atât de multe. Nevoile noastre nu sunt chiar atât de mari. ViaTa este foarte simpla. Noi suntem cei care o complicam. Cu cât mai multe posedam, cu atât mai mult suntem posedaTi; cu cât avem mai puTine, cu atât mai puTin suntem posedaTi.

Maharaj Charan Singh, într-una din conferinTele sale reproduse în “Comoara de Necuprins” spune: *“Pe oricine întrebi, vei constata ca nu are timp. Muncitorul nu are timp; inginerul nu are timp; industriasul nu are timp. Cine are timp pentru a se destinde? Cine are unele clipe de tihna? Nimeni.*

“Ce am dobândit, deci, prin tot acest proces, prin toata aceasta dezvoltare? Nu putem obTine o ora pentru noi însine, nici macar o jumatate de ora în care sa ne relaxam. Fiecare sufera de o stare de încordare mentala - fiecare chip reflecta tensiune - nimeni nu pare a fi relaxat. Oamenii nu pot sta împreuna si sa-si risipeasca tensiunea în voie buna si râs.

“Rezultatul se constata în frecvenTa sporita a bolilor de inima, în diabet si tensiune arteriala marita. ïntreaga noastra viaTa a devenit artificiala. Am uitat sa râdem, am uitat sa varsam lacrimi. Surâsul nostru a devenit artificial, lacrimile artificiale.

“Nu este în totalitate vina dezvoltarii. Am devenit prizonierii lucrurilor pe care ni le-au oferit dezvoltarea si progresul. Aceste lucruri au fost destinate beneficiului, folosului nostru; nu noi am fost destinaTi folosului si beneficiului lor. Dar noi am devenit robii masinariei, nu posesorii ei. Noi suntem posedaTi de ea, nu noi o posedam. Trebuie ca noi sa devenim proprietarii, stapânii acestui întreg progres. Fiecare om trebuie sa aiba hrana suficienta, acoperis deasupra capului, trebuie sa fie relaxat, trebuie sa fie scutit de încordare. ïn mintea nimanui nu trebuie sa existe tensiuni.

“ParinTii trebuie sa-si iubeasca copiii, iar copiii trebuie sa fie respectuosi cu parinTii lor. Acestea sunt valori ale vieTii pe care le preTuieste orice fiinTa omeneasca. Sunt valorile fundamentale ale vieTii. Daca valorile vieTii sunt pierdute, atunci care este avantajul acestei dezvoltari? ïn ce consta binefacerea acestui întreg progres?

“Nu sunt împotriva dezvoltarii moderne si a actualei civilizaTii. Dar cu nici un preT nu trebuie sa facem compromisuri cu valorile fundamentale ale vieTii omenesti. Trebuie sa avem tihna. Trebuie sa ducem o viaTa simpla, destinsa si fara tensiune. ïn familie trebuie sa existe unitate si pace, respect pentru parinTii nostri, iar noi trebuie sa avem grija de copiii nostri. Hrana si mediul nostru trebuie sa fie sanatoase. Trebuie sa fim plini de simpatie si folositori celorlalTi. Aceasta este direcTia în care trebuie sa ne conduca dezvoltarea noastra“.

Daca ne edificam lumea pe falsele promisiuni pe care ni le prezinta mass media - toate fiind bazate numai pe lacomie - artificialitatea si superficialitatea ei ne vor distruge. Daca irosim oportunitatea de a ne dezvolta deplin, ne vom pierde sansa de a ajunge la pacea permanenta a minTii si la neasemuita bucurie si fericire care se afla în interior.

12. ïNTUNECAREA VIZIUNII NOASTRE

Drogurile: false porTi ale percepTiei

Telul vieTii spirituale este eliberarea de iluzie. Daca consumam substanTe care modifica activitatea minTii, indiferent daca sunt naturale sau chimice, putem experimenta cu succes realitaTi sau stari de constiinTa diferite, dar nici una din ele nu dainuie si ele se limiteaza la domeniul minTii. Ar fi foarte simplu daca, luând o pilula, am putea sa ne ridicam în permanenTa constiinTa, dar din nefericire nu este posibil. ïn clipa în care dispare efectul drogului, omul este acelasi cu cel dinainte. ExperienTele cu droguri sunt doar stari mentale si nu au nimic comun cu experienTa spirituala; de

aceea, experienTele celor care iau droguri difera între ele. Dar experienTele spirituale nu difera una de alta. Toate experienTele spirituale sunt negresit aceleasi.

Drogurile pot facilita o usoara concentrare fizica si le pot provoca subiecTilor o transa parTiala sau o aparenta stare de beatitudine, dar atunci când incursiunea s-a sfârsit, se termina si experienTa. Chiar daca ei vad ceva într-o stare alterata de constiinTa, nu au control asupra ei, în timp ce asupra experienTei spirituale avem controlul. Prin practica spirituala ne putem ridica nivelul de constiinTa si sa strabatem tarâmurile spirituale atunci când dorim si în acelasi mod ne putem întoarce la nivelul de constiinTa al corpului oricând o dorim.

ExperienTa spirituala dezvolta cunostiinTa noastra asupra sufletului si ne transforma în oameni cu mult mai puri si mai buni. Nu mai suntem jertfele simTurilor noastre; ne controlam mintea, iar mintea începe sa controleze simTurile. ïnsa prin folosirea drogurilor ramânem robii atât ai simTurilor cât si ai minTii. Creându-ne si mai multe iluzii, nu ne vom ajuta sa ne trezim din amagirea în care oricum ne aflam.

Alcoolul: mesaj de moarte într-o sticla

Nu este nevoie de multa logica pentru a susTine necesitea abTinerii de la bauturi alcoolice. Stim cu toTii cât de nesabuiTi devenim când suntem beTi si ce crime si nebunii se comit sub influenTa alcoolului. Folosirea lui ne întuneca viziunea si ne altereaza simTul valorii într-atât încât ne pierdem discernamântul si nu suntem în stare sa vedem ce acTiuni ale noastre ne vor face rau noua însine sau altora.

Concentrarea este o parte esenTiala a meditaTiei. Concentrarea cere sa fim atenTi la noi însine si vigilenTi. Daca ne aflam sub influenTa drogurilor sau a alcoolului, ne putem simTi bine un timp si sa ne cufundam în uitare, dar o practica spirituala serioasa este imposibila sub influenTa alcoolului sau a drogurilor, oricare ar fi acestea.

13. MEDITATIA

Dezvoltarea spirituala adevarata poate fi realizata numai prin practicarea meditaTiei. Exista multe moduri de a medita, iar scopul si rezultatele lor variaza, dar cel înfaTisat aici este dedicat tehnicii unirii sufletului cu puterea primordiala sau Shabd. Este menit exclusiv contopirii noastre cu obârsia noastra.

Pentru a putea realiza contactul cu aceasta putere care se manifesta în interiorul nostru în forma luminii si sunetului interior, trebuie sa ne conformam tehnicii de meditaTie prescrisa de un îndrumator spiritual care este el însusi în contact cu ea si care ne poate învaTa aceasta tehnica. Daca avem un aparat de radio deconectat de sursa sa de energie, este evident ca nu vom putea capta cu ajutorul lui nici un fel de muzica. Pentru a acorda aparatul la o frecvenTa de emisie va trebui sa gasim un mod de a conecta aparatul la o sursa de energie. ïn mod asemanator, un adevarat îndrumator spiritual actualmente în viaTa, fiind în rezonanTa cu sursa de energie care a creat universul, ne poate arata cum sa ne conectam din nou la muzica spirituala interioara care rasuna în interiorul fiecaruia din noi.

Calatoria interioara

ViaTa poate fi considerata drept un parcurs. Prima lui parte este cea pe care o strabatem acum, în care intram în legatura cu lumea, prin simTuri. Desi este posibil sa fi trait multe momente de fericire, au existat deasemenea din belsug dezamagiri si suferinTa. Asa-zisele placeri de care ne putem bucura la acest nivel se transforma

întotdeauna în suferinTe, în cele din urma. LimitaTi de simTurile noastre si de atasamentele lumesti care ne Tin înrobiTi, ramânem îngradiTi în aceasta lume, uitând cu desavârsire orice altceva. Nu avem nici o banuiala despre cea de a doua parte a parcursului - parcursul interior.

ïncepând cu cea de a doua parte a traseului, se ajunge la o fericirea constanta. Aceasta se realizeaza prin meditaTie. Ea începe se se produca din momentul în care începem sa ne ridicam constiinTa din corp si sa o concentram în focarul ochiului spiritual. Focarul acesta este resedinTa fireasca a minTii si a sufletului în corpul fizic - un punct situat aproape de jumatatea distanTei si usor mai sus de cei doi ochi. Este un punct spiritual subtil si nu poate fi gasit disecând corpul. ïn acest punct subtil mintea si sufletul sunt întrepatrunse, înodate laolalta, fiind punctul de repaus al constiinTei noastre în starea de veghe. Aici este locul în care, daca ne înalTam constiinTa la acest nivel, intram în contact cu Shabd sau muzica fermecata a lui Dumnezeu.

Aceeasi minte care gonea în permanenTa dupa placerile simTurilor este astfel deplin îmblânzita; placerile lumii devin cu totul insipide atunci când, prin meditaTie, venim în contact cu beatitudinea muzicii divine. Modelarea vieTii noastre în vederea atingerii acestui Tel o va face sa fie plina de sens si meritând a fi traita.

A muri ramânând viu

Este adevarat ca în interiorul nostru se afla comoara Cuvântului (Shabd); este bogaTia noastra, ea se afla aici pentru noi, dar o vom descoperi numai atunci când vom practica tehnica meditaTiei împartasita de un îndrumator viu - un maestru desavârsit al spiritului.

Numai un mistic adevarat în viaTa ne poate transmite tehnica meditaTiei prin care ne retragem constiinTa din întregul corp la centrul ochiului spiritual, unde ajungem în contact cu curentul Sunetului. Misticii vorbesc despre acest proces al meditaTiei ca fiind “a muri ramânând viu”.

Dupa cum s-a spus mai înainte, atunci când vine moartea, sufletul nostru se retrage începând de la talpile picioarelor în sus si ajunge în centrul ochiului spiritual. La început se racesc picioarele, membrele si întregul corp amorTesc, iar organele corpului înceteaza sa funcTioneze. Atunci când sufletul trece prin centrul ochiului spiritual, corpul lipsit de suflet nu poate supravieTui si murim.

Prin acelasi proces, în meditaTie trebuie sa murim fiind vii. Potrivit învaTaturilor sfinTilor, meditaTia este procesul prin care întreaga constiinTa vitala paraseste partea inferioara a corpului iar curenTii sufletului sunt concentraTi în ochiul spiritual. Atunci suntem capabili sa strapungem planul material si atunci începe adevarata calatorie a sufletului acasa.

DiferenTa esenTiala între moartea obisnuita si a muri ramânând viu este aceea ca în meditaTie nu este întrerupta legatura sufletului cu corpul. Organele corpului continua sa funcTioneze iar sufletul se reîntoarce în corp la sfârsitul timpului de meditaTie.

Atunci când atenTia funcTioneaza mai jos de ochi, suntem morTi în ceea ce priveste viaTa adevarata si vesnica; când atenTia este retrasa si concentrata în centrul ochiului spiritual, devenim cu adevarat vii si suntem morTi în ceea ce priveste lumea.

A birui moartea

Unul din beneficiile învaTaturilor sfinTilor este faptul ca discipolul trece pragul morTii într-o stare constienta de fericire. Este experienTa discipolilor care au urmat cu sârguinTa instrucTiunile unui îndrumator spiritual adevarat. Aceasta nu este doar o poveste sau parabola luata din vreo carte sfânta sau scriptura. Cei care urmeaza cu stricteTe instrucTiunile unui îndrumator spiritual adevarat ating stadiul de a muri în fiecare zi, ramânând vii. Odata ce realizeaza aceasta înalta treapta, ei pot ajunge în regiuni superioare si apoi sa se întoarca în corpul lor fizic, dupa voie. Pentru ei Dumnezeu este o realitate vie. Acesti discipoli au biruit moartea.

Preocuparea suprema în spiritualitate este aceea de a muri ramânând viu, pentru ca numai dupa o astfel de moarte sufletul devine într-adevar viu. A muri ramânând viu nu are nici o legatura cu arderea sau îngroparea, sau cu sinuciderea. Dimpotriva, cel care învaTa acest mestesug poate pune capat pentru totdeauna ciclului nasterilor si renasterilor si poate trai vesnic. Fiind în stare sa treaca porTile morTii, discipolul pierde orice teama.

Niciodata nu vom putea înfaptui viaTa adevarata câta vreme nu depasim domeniul morTii, sau cu alte cuvinte, câta vreme nu suntem renascuTi în regiunile subtile superioare. De aceea a spus Iisus: *”Daca un om nu se naste a doua oara, nu poate vedea împaraTia lui Dumnezeu.”* (Ioan 3:3) Cel care îsi perfecTioneaza aceasta tehnica nu va mai fi nevoit niciodata sa se întoarca la suferinTa acestei lumi.

Rezultate imediate?

Moartea în timpul vieTii nu se realizeaza cu usurinTa. Numai cei care si-au biruit mintea, si-au anihilat toate dorinTele si nesaTurile si au nimicit ego-ul pot cunoaste aceasta experienTa. Lucrul nu este atât de simplu pe cât ar putea parea. Nu este la fel de usor de realizat pe cât este de usor de citit sau de vorbit despre el, caci îl poate realiza numai cel care renunTa la lume. Câta vreme dorinTele lumesti asalteaza corpul, sufletul nu îl poate parasi. Numai detasându-ne de corp si de minte putem muri ramânând vii.

Unii oameni cred în mod gresit ca ne putem contopi cu constiinTa lui Dumnezeu în decursul unei clipe. Dar în spiritualitate nu exista scurtaturi. Adevarata alchimie este procesul transmutarii metalelor inferioare (aceasta viaTa muritoare) în aur (nemurirea), iar pentru aceasta se cere timp si straduinTa. Sa nu ne facem nici o iluzie! Realizarea acestei stari nu se face peste noapte. Este un proces constant de transformare, de devenire, nu de informare.

Când întreprindem ceva suntem adesea nerabdatori sa vedem rezultate rapide. A fi interesaTi de rezultate poate fi pozitiv în lumea afacerilor, dar în spiritualitate lucrurile sunt diferite si adesea par contradictorii. Primul lucru - daca vrem rezultate - este sa uitam de rezultate.

La început trebuie sa dam mai puTina atenTie rezultatelor si mai multa atenTie efortului. Aceasta atitudine ne ajuta sa fim mai eficienTi în truda noastra si sa rezolvam cu promptitudine problemele. Atunci când ne îngrijim de clipa de faTa, de la sine ne îngrijim si de viitor.

Atitudinea necesara în spiritualitate este diferita de cea necesara în lumea materiala. Spiritualitatea ne solicita sa ne modificam viziunea asupra lumii, sa devenim mai modesti în abordarea vieTii - fara mari asteptari - exact la fel ca si copilul care învaTa sa scrie. Copilul este absorbit de învaTare, doar de a practica si de a face aceasta - fara nici un fel de asteptari.

Pentru a ajunge de la stadiul de novice la cel de cunoscator - transformarea cere timp; cere rabdare, voinTa de a face efortul si voinTa de a lupta.

Luptatorul interior

Mintea noastra superioara si tendinTele noastre inferioare rivalizeaza pâna la sfârsit. Aceasta este o lupta de o viaTa, iar batalia continua pâna când una din parTi este victorioasa. Pentru a câstiga aceasta lupta trebuie sa ne bazam pe rezistenTa, pe propriul nostru efort si pe îndrumarea si susTinerea îndrumatorului spiritual în viaTa. Daca vedem lumea asa cum este, daca suntem osteniTi sa fugim de noi însine si de suferinTa singurataTii, daca ne dam seama ca nu facem decât sa cautam pretutindeni substitute pentru iubire, atunci nu avem alta alegere decât sa fim suficient de îndrazneTi pentru a lupta.

Aceasta lupta interioara va fi dura. Suntem dispusi sa trecem prin încercarea grea a desprinderii de atasamentele noastre? Daca da, suntem pregatiTi pentru a face sacrificiile necesare dobândirii unui nou fel de a vedea si de a acTiona? Sa ne gândim. Exista multe cai spirituale. Aceasta cale anume nu este menita tuturor. Ea cere mult curaj, rabdare si tenacitate.

O anecdota din viaTa lui Picasso ilustreaza aceasta: vizitând una din ultimele lui expoziTii, o doamna s-a apropiat de el si i-a spus: “Maestre, picturile dv. sunt minunate, dar spuneTi-mi, un copil nu ar picta si el în acelasi fel ca dv.?” “Ba da, aveTi totala dreptate”, i-a raspuns Picasso, “singura diferenTa este ca mie mi-a luat nouazeci de ani din viaTa ca sa pictez ca un copil”.

Lui Picaso i-a trebuit o mulTime de timp, munca grea si rabdare pentru a deveni din nou asemenea unui copil. Si noi deasemenea avem de muncit din greu. Dar vom putea readuce în vieTile noastre acea nevinovaTie, simplitate si curaTenie. Bizuindu-ne pe cei cinci piloni ai spiritualitaTii, întreaga noastra viziune asupra lumii se va schimba, va fi mai destinsa, mai plina de iubire si mai rodnica.

Picasso a fost nevoit sa se dezveTe de tot ceea ce a învaTat, pentru a deveni din nou simplu. Acesta este modul de abordare de care avem nevoie în viaTa noastra. Atunci când suntem axaTi pe spiritualitate, traim în prezent, în *aici* si *acum*, iar problema rezultatelor nu se pune. Ne orientam catre rezultate atunci când nu vrem sa fim acolo unde suntem; atunci când ocolind efortul dorim sa ajungem la rezultate - ratând prilejul de a ne bucura de efortul în sine. MeditaTia este efortul fara de efort, care readuce în vieTile noastre simplitatea si puritatea.

Sa ne desprindem de atasamente

MeditaTia este leacul care ne va vindeca de suferinTa pe care am atras-o asupra noastra. Daca vrem ca acest leac sa acTioneze, trebuie sa abandonam multe atasamente si obiective fara sens care complica si mai mult iluzia în care traim. Numai prin meditaTie putem învaTa sa ne desprindem de atasamente înainte de a muri.

ViaTa noastra nu trebuie sa graviteze în jurul nici unor atasamente - faTa de oameni, de animale, obiecte, ocupaTii, roluri sau proiecte. Linistindu-ne mintea, meditaTia ne ajuta sa gândim mai limpede si sa consideram fiecare lucru în perspectiva cuvenita. Prin practicarea meditaTiei devenim constienTi ca vom mai fi în aceasta lume doar un timp. Nimic nu ne aparTine si noi nu aparTinem nimanui. Suntem cu toTii doar în trecere. Nu exista aici nimic de care sa devii dependent - ne putem debarasa de atasamente, ne putem debarasa de tot ceea ce nu dainuie.

MeditaTia ne face sa devenim constienTi ca totul în viaTa este tranzitoriu. Oricât timp am consacra unui lucru, fie acesta propriul nostru corp, o alta persoana, o ocupaTie sau orice altceva, în cele din urma, în momentul morTii, va trebui sa ne desprindem de ele. Fie ca o dorim sau nu, va trebui sa ne desprindem de toate. Iar ceea ce ne spun misticii este sa ne desprindem, în inima noastra, de toate aceste atasamente înainte de a muri, iar cu cât ne vom desprinde mai curând de ele, cu atât vom fi mai fericiTi.

Asa cum s-a afirmat mai înainte, în meditaTie învaTam sa ne linistim mintea. Când mintea devine linistita începem sa ne dam seama ca noi însine suntem altceva decât mintea. MeditaTia ne ajuta sa ne eliberam de obiceiul de a judeca, care ne întareste ego-ul si ea ne face liberi de procesul de gândire în care se fauresc iluziile noastre. Când mintea devine libera de judecare iar suvoiul gândurilor se astâmpara, începem sa ne dam seama care ne este starea de fapt. S-ar putea ca aceasta sa nu ne placa. Dar singura cale de a face vreun progres este sa ne acceptam demonii secreTi si sa ne recunoastem slabiciunile, iar apoi sa acTionam asupra lor. Alcoolicul, cel dependent de droguri sau obsedatul nu pot începe sa se vindece pâna când nu recunosc si nu accepta problema fundamentala. Este esenTial sa ne cunoastem pe noi însine asa cum suntem, înainte de a ne putea schimba. Atasamentele si obsesiile de care ne agaTam cu atâta înversunare ne fac doar sa suferim; ne amâna calatoria spirituala si ne fac mai dificil începutul unui mod de a trai plenar. Ele prelungesc iluzia ca noi aparTinem acestei lumi. Dar noi nu suntem de aici. Nu aici este casa noastra adevarata. Aici totul este în schimbare permanenta si nu va dainui. Singurul lucru care exista aici si este permanent, este sinele nostru adevarat, Shabd, care este ConstiinTa eterna, existenTa eterna si fericire eterna. Singura modalitate de a intra în contact cu acest sine etern, de a ne da seama cine suntem de fapt, este meditaTia.

Numai meditaTia patrunde destul de adânc pentru a stârpi radacina problemelor noastre. Gândirea intenTionala, afirmaTiile mentale si alte tipuri de terapie, zgârie doar la suprafaTa. Ele pot funcTiona un rastimp, dar dupa o vreme efectul lor trece, iar noi ne întoarcem la comportamentul nostru obisnuit. Metodele acestea se aseamana cu aspirina folosita împotriva cancerului. MeditaTia asupra Cuvântului - Shabd - acTioneaza începând cu radacina problemelor noastre, dizolvându-ne atasamentele, punându-ne în contact cu izvorul primordial de forTa si de bucurie.

MeditaTia ne ajuta sa ne dezvoltam calitaTile pozitive latente. Ea dizolva blocajele care le împiedica sa apara la suprafaTa. Prin practicarea corecta a meditaTiei ajungem mai aproape de miezul fiinTei noastre, iar atunci calitaTile noastre pozitive încep sa se manifeste de la sine. Ele se ridica la suprafaTa fiinTei noastre la fel de firesc cum se ridica smântâna deasupra laptelui. Prin meditaTie, tendinTele noastre inferioare se transforma în opusul lor - mânia devine seninatate, pofta devine indiferenTa, lacomia devine mulTumire, ego-ul devine smerenie, atasamentul devine iubire adevarata.

Pe masura ce devenim constienTi de Shabd în interiorul nostru, suntem martorii unei schimbari radicale a atitudinii noastre faTa de viaTa. ïn mod firesc ne ordonam prioritaTile si facem efortul de a ne comporta într-un mod care sa fie în concordanTa cu ceea ce suntem noi si cu lumea. Problemele noastre nu dispar, dar suntem mai puternici si mai bine înzestraTi pentru a le face faTa. Nu ne mai pierdem echilibrul si ne menTinem pacea interioara.

Pacea pe care o aflam prin meditaTie este independenta de orice factor exterior. În acea pace devenim constienTi de realitate. MeditaTia ne face sa fim mai focalizaTi, mai îndemânateci si mai eficienTi în tot ceea ce facem. Prin meditaTie dam

vieTii noastre un sens si ne purificam pe noi însine. Ea înlatura tensiunile si mizeria care ne asalteaza mintea. MeditaTia linisteste mintea, meditaTia ne învie sufletul. MeditaTia ne face constienTi de adânca iubire prezenta înlauntrul nostru; este singurul mijloc de a cunoaste, de a experimenta si a ne înapoia la Dumnezeu.

14. LIMITELE NOASTRE ïN IUBIRE

Iubirea - ne învaTa sfinTii - este forTa cea mai desavârsita si mai de neclintit în viaTa. Iubirea, mai mult decât orice altceva, ne conduce catre o viaTa echilibrata si fericita. Dar pâna când iubirea nu devine însusirea noastra de capatâi, mintea si simTurile vor continua sa-i îngradeasca libera desfasurare.

Limitele cunoasterii

Iubire este alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu, care este o realitate nemarginita si atoate-patrunzatoare. Intelectul este capabil doar sa raTioneze si sa evalueze. El nu poate sesiza eternul si nemuritorul, care poate fi sesizat numai de suflet. Pe Dumnezeu nu ni-l putem închipui, pentru ca realitatea care este Dumnezeu este mai presus de percepTia minTii si intelectului omenesc. Gândind doar, nu putem avea nici o experienTa a Lui, chiar daca am citi sute de carTi si am cugeta mii de gânduri.

Este necesar sa acceptam, cu înTelegerea noastra, unele din limitarile care ne îngradesc atunci când abordam un domeniu atât de grandios. Stanley White, în *Eliberarea Sufletului,* descrie atributele lui Dumnezeu. El spune: *“Mintea noastra, asa cum recunoaste stiinTa, este o entitate finita. Aceasta presupune ca ea are limitari. Ea poate face atât cât este în stare, mai mult nu. De exemplu, putem multiplica în minte forme, fara ajutorul hârtiei si al creionului, dar putem sa o facem pâna la o anumita limita, dupa care suntem depasiTi. Putem auzi sunetele numai din zonele de audibilitate specifice noua, desi spectrul audibil se întinde mai sus si mai jos decât pragul nostru de audibilitate. Nu putem percepe prezenTa razelor X, infra-rosii sau ultraviolete, dar aceasta nu înseamna ca ele nu exista. Mai curând, aceasta arata ca suntem incapabili sa le discernem existenTa prin intermediul simTurilor noastre.*

“ïn chiar aceasta clipa suntem bombardaTi de unde radio de la staTiile noastre locale de emisie, dar nu le putem sesiza existenTa pâna când nu ne “acordam“ la frecvenTa lor cu ajutorul unui aparat de recepTie special conceput. PuTini dintre noi sunt atât de nesabuiTi încât sa conteste existenTa transmisiunilor de radio si televiziune, doar pentru ca nu le putem sesiza fara ajutorul aparatelor, numai prin simTurile noastre. Aici ne confruntam cu un principiu important al vieTii… Sunt lucruri care exista si care nu pot fi percepute de simTuri.

…”Mari îndrumatori religiosi au afirmat ca Dumnezeu este infinit. Aceasta înseamna ca El este lipsit de orice limitare, de orice natura. Cum poate o entitate finita (mintea) sa cuprinda ceva infinit, ca Dumnezeu? Este evident ca ne-am ciocnit aici de o problema dificila: cum poate înTelege mintea ceva care este mai mare decât ea însasi?

….”CautaTi sa va amintiTi ceea ce aTi citit, anume ca s-ar putea sa nu fie posibila explicarea în amanunt fie si a unui singur concept, întrucât nu exista cuvinte care sa transmita experienTa care are loc dincolo de tarâmul minTii si materiei… ïntrucât cuvintele sunt ale minTii, ele nu pot comunica o realitate mai înalta decât cea experimentata de minte. Odata stabilit acest lucru cu fermitate în constiinTa noastra, sa

încercam acum sa folosim cât mai bine cuvintele, într-o încercare de a alimenta viziunile spirituale ale minTii de care ea sa poata beneficia."

Numai acea cunoastere care este folosita în încercarea de a-l înTelege pe Dumnezeu si adevaratul nostru sine este benefica, în ultima analiza. Orice alta cunoastere, desi ar putea fi utila altor aspecte ale vieTii, este prea superficiala pentru a ne ajuta sa ajungem în contact cu sinele nostru real si sa cunoastem înlauntrul nostru puterea Creatorului.

Putem cunoaste aceasta putere experimentând-o, nu citind sau gândind la ea. Pentru a o experimenta, trebuie sa atingem regiunile de constiinTa pura din interiorul nostru. Prin cuvintele "viaTa spirituala" înTelegem o viaTa de comuniune cu aceasta putere, nu o viaTa utilizata pentru a gândi, a citi sau a discuta despre ea.

Dumnezeu este omniprezent, în fiecare particula a creaTiei. El este prezent deasemenea în fiecare din noi, caci nu suntem noi parte a creaTiei?

ïn mod caracteristic, fiind fiinTe omenesti, noi ne îndreptam eforturile pentru aflarea Lui înspre exteriorul nostru. ïn mod caracteristic, niciodata nu luam în considerare eventualitatea de a-l cauta în interior. Aici este un aspect important al învaTaturilor sfinTilor, care ne arata eroarea noastra si ne îndruma încotro sa cautam pentru a-l afla pe El. Principiul este simplu: Creatorul pe care îl cautam nu poate fi aflat în exterior. Creatorul trebuie cunoscut în interiorul corpului omenesc.

Odata ce am realizat puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru, ne vom putea depasi conceptele limitate si ne vom da seama ca El se afla pretutindeni - nu exista loc în creaTie unde El nu se afla. SfinTii spun ca nu-l putem vedea pe Dumnezeu în creaTie, daca nu l-am experimentat mai întâi în interiorul propriei noastre fiinTe.

Limitele ritualurilor si ceremoniilor

Toate religiile predica omenirii aceleasi adevaruri etice si spirituale. ïnvaTaturile lor fundamentale spun ca oamenii trebuie sa aiba un comportament bun, sa aiba credinTa în Creator si sa atinga comuniunea cu El.

Religiile contemporane ne cer sa veneram sau sa ne închinam unor mistici din trecut ca Iisus Hristos, Mahomed, Moise, Budha, Krishna, Lao Tse, Guru Nanak si alTii. Dar ele nu ne spun cum au ajuns acesti mistici la desavârsirea lor spirituala, sau cum îi putem întâlni în fapt pentru a putea învaTa de la ei. Ele insista asupra necesitaTii de a crede într-o scriere religioasa sau alta, dar nu ne împartasesc metodele de a ajunge la aceleasi experienTe spirituale descrise în acestea. Ele ne spun ca Telul nostru este comuniunea cu Dumnezeu, dar nu reusesc sa ne înzestreze cu mijloacele de a o realiza. Ele fagaduiesc izbavirea, dar numai pe încredere - si numai dupa moarte.

Riturile si ritualurile au luat locul experienTei lui Dumnezeu. Ne mulTumim sa mergem la temple, biserici si moschei în zilele de sarbatoare prescrise, crezând ca participând la astfel de slujbe si ascultând un preot, rabin, mullah sau pandit care recita scrierile sfinte, vom dobândi mântuirea. Dar aceasta este doar o amagire a minTii.

Daca Telul nostru este a ne uni pe noi cu Dumnezeu, cum poate fi realizat acest lucru prin ritualuri si ceremonii? Liturghiile, ritualurile, ceremoniile si locurile de închinare ne limiteaza doar si ne stânjenesc eforturile *de a cauta în interior*, pentru ca înlocuiesc aceasta cu închinarea exterioara.

"ïmparaTia lui Dumnezeu se afla în voi" (Luca 17:21) sau, asa cum afirma Sf. Pavel, "*Nu stiTi ca sunteTi templul lui Dumnezeu si ca duhul lui Dumnezeu salasluieste*

în voi?” (2Cor. 6:16) Acestea sunt cuvinte din Evanghelie. Dar oare le înTelegem, sau le acordam atenTie? S-ar parea ca nu. ïn fapt, templele, moscheile si bisericile stau marturie în ce fel încercam noi sa-l limitam pe Dumnezeu la materie. Cum putem sa-l limitam pe Cel Nemarginit? Cum ar putea fi îngradit Dumnezeu, care este omniprezent, între pereTi de caramida si mortar sau piatra?

SfinTii arata adevarul si vorbesc despre o cale simpla catre realitatea divina care se afla în interiorul fiecarui om. Aceasta cale, spun ei, este calea naturii catre descoperirea de sine; ea a fost creata de Dumnezeu si a existat de când fiinTeaza omenirea. Ea nu este facuta de om. Ea nu are nimic de-aface cu riturile si cu ceremoniile, iar Telul ei final nu se margineste la comportamentul moral sau la faptele bune. SfinTii spun ca Dumnezeu exista si ca toate religiile încearca sa ajunga la comuniunea cu El. Calea, sau stiinTa comuniunii cu Dumnezeu este numita în mod obisnuit religie. *Religie* vine de la cuvântul latin *religare*, care înseamna *re-unire cu Dumnezeu*. Ne putem reuni cu Dumnezeu numai daca îl gasim în interior; calea spirituala pe care se întemeiaza aceasta este aceeasi pentru toTi oamenii. Oricine îsi reaminteste de Dumnezeu si realizeaza comuniunea interioara, poate fi considerat adevarat credincios al lui Dumnezeu, indiferent cine este el.

Dumnezeu a creat fiinTe omenesti care doar mai târziu au devenit Crestini, Buddhisti, Iudei, Sikh, Musulmani si alTii. Acum cinci sute de ani nu existau Sikh; nici Musulmani nu existau acum treisprezece secole, nici Crestini acum doua mii de ani, nici Budisti acum doua mii cinci sute de ani. Oamenii sunt oameni, la Est sau la Vest si sunt egali cu toTii, întrucât în fiecare se afla un suflet care este un fragment din acelasi Creator.

Exista un singur Dumnezeu, desi în marginirea noastra îl numim cu nume diferite. De exemplu, un om poate cere pentru a-si potoli setea *apa*; un altul, din alte parTi, poate cere *aqua*, sau *pani,* dar lor le trebuie aceeasi H2O, indiferent cu ce nume o numesc.

Pentru a-l realiza pe Dumnezeu, omul poate aparTine oricarei religii. Pentru a atinge comuniunea cu Creatorul nu este necesar sa-si abandoneze propria religie tradiTionala. ToTi oamenii îl pot cunoaste pe Dumnezeu în interior, indiferent de sex, statut social sau religie.

SfinTii spun ca desi Dumnezeu poate fi aflat în interiorul trupului, între sufletul care cunoaste si Dumnezeu se afla oprelistea egoismului, de aceea sufletul nu îl poate vedea pe Dumnezeu. Amândoi traiesc în acelasi templu, în acelasi trup, dar nu se vad unul pe altul si acest fapt nu poate fi schimbat prin vreun ritual sau ceremonie. Numai adevarata spiritualitate, practicarea meditaTiei interioare, poate ridica oprelistea.

Limitele închinarii noastre

Adevarata biserica, adevaratul templu, este corpul omenesc. Acesta este un adevar simplu si cu toate acestea, poate ca doar un om dintr-un milion îsi îndreapta cercetarea reala a lui Dumnezeu în interior. Sf. Pavel spune: *“Caci ce înTelegere este între templul lui Dumnezeu si idoli? Caci noi suntem templu al Dumnezeului cel viu.*” (2Cor. 6:16)

Daca ar arunca cineva o piatra în fereastra bisericii sau a templului, ne-am napusti cu înversunare si l-am pedepsi asa cum se cuvine unui pângaritor de biserici; dar Dumnezeu salasluieste chiar înlauntrul acelui om. Zilnic pângarim adevaratul templu al lui Dumnezeu, corpul omenesc, prin tot felul de gânduri, cuvinte si fapte. ïl cautam pe Dumnezeu în universul fizic, dar nu reusim sa-l recunoastem acolo unde

poate fi aflat de fapt - înlauntrul fiecaruia din noi. Ne închipuim în mod usuratec ca misticii si sfinTii vorbesc doar simbolic când spun ca îl putem afla pe Creator în interior. Nu reusim sa percepem sensul direct al cuvintelor lor.

Ne limitam închinarea noastra lui Dumnezeu la a-i cere unele lucruri, ca si cum ne-am târgui la piaTa. De obicei, binecuvântarile la care speram din partea lui se refera la lucruri materiale sau fizice, ca sanatate, avere si relaTii. Daca reusim sa dobândim ceea ce dorim, ne implicam si mai mult în creaTie. Acest fel de rugaciune este mai mult o afacere comerciala în care cautam sa-l mituim pe Dumnezeu. Daca El ne acorda ceea ce dorim, atunci vom da de pomana atâta sau atâta, sau vom face cutare sau cutare lucru. De fapt, toate aceste forme de rugaciune marginite sunt doar *materialism spiritual*. Din punctul de vedere al adevaratei spiritualitaTi, ele sunt inutile.

Alta forma de *materialism spiritual* este confuzia care se face între operele umanitare si spiritualitate. AdevaraTii îndrumatori spirituali nu sunt implicaTi în schimbarea acestei lumi. Ei stiu ca aceasta lume este un stadiu de scolarizare pentru suflet. La fel cum între scoala elementara si universitate trebuie sa existe trepte, în evoluTia sufletului exista deasemenea stadii intermediare prin care trebuie sa trecem. Lumea aceasta este unul dintre ele.

Sufletele care se încarneaza în aceasta lume au de învaTat din subiectele prezentate în aceasta scoala numita *pamânt*. Pe parcursul timpului fiinTele omenesti vor fi supuse acelorasi probe. Acestea sunt teme care se prezinta sub forma unor perechi de contrarii. Vom avea de-aface mereu, din acest considerent, cu simTaminte de iubire si ura, de pofta si indiferenTa, lacomie si mulTumire, mânie si iertare, boala si sanatate, viaTa si moarte si toate celelalte. Aceasta este dualitatea - natura lumii. Câta vreme exista zile, vor fi si nopTi, câta vreme exista oameni bogaTi, vor fi si saraci. Câta vreme exista razboi, va fi si pace. Telul nostru este absolvirea acestei scoli, ridicându-ne deasupra perechilor de contrarii. Atunci vom ajunge în adevaratul nostru camin spiritual.

Daca nu stim sa înotam, cum putem salva pe cineva care se îneaca? Ar fi din partea noastra o dovada de egoism daca mai întâi ne-am concentra efortul pentru a învaTa sa înotam? Numai atunci i-am putea ajuta pe cei care se îneaca. Este foarte usor sa critici situaTia în care se afla lumea, dar daca fiecare din noi ar deveni un om mai bun, aceasta ar aduce o contribuTie cu mult mai pozitiva la îmbunataTirea ei decât lansându-ne în nesfârsite controverse despre ce au gresit toTi ceilalTi.

Daca se edifica spitale, biserici, ospicii si scoli, daca se înfaptuiesc tot felul de alte fapte caritabile ca ajutorarea celor bolnavi, celor muribunzi si celor lipsiTi - toate acestea sunt îndeletniciri umanitare care ne pot da cu adevarat un simTamânt de împlinire. Din pacate în mod gresit umanitarismul este considerat ca fiind spiritualitate. Aceste activitaTi, prin ele însele, nu pot duce la Dumnezeu. Fara a patrunde în mod constient în interiorul nostru si a ne înalTa constiinTa, fara a avea comuniune cu Dumnezeu si a deveni asemenea Lui, toate straduinTele noastre exterioare - oricât de elevate - nu ne vor fi de nici un folos.

Diferitele religii ne îndeamna sa facem fapte caritabile, sa ne rugam si sa ducem o viaTa morala si acestea sunt considerate alfa si omega religiei. Desi aceste activitaTi sunt foarte pozitive, ele nu sunt suficiente, pentru ca nu ne pot duce mai departe de cerurile inferioare ale regiunilor spirituale. Odata ce meritele acumulate pentru asemenea fel de comportament se sfârsesc, sufletul trebuie sa se întoarca în acest plan de constiinTa si sa înceapa din nou totul, pentru ca cerurile în care ajungem ca rasplata pentru faptele noastre bune se afla toate în cuprinsul domeniului minTii.

Referindu-se la aceasta diversitate a planurilor spirituale, Iisus a spus: "*ïn Casa Tatalui meu sunt multe locasuri.*" (Ioan 4:2)

Comunicarea noastra cu Dumnezeu este marginita, atunci când ne rugam Lui cu rugaciunile rituale. Daca credem ca Dumnezeu are puterea de a ne îndeplini dorinTele, El are cu siguranTa deasemenea puterea de a sti ce anume ne trebuie. Propria noastra lipsa de credinTa este cea care ne îndeamna sa-i cersim Lui, ca si cum El nu ar sti ce nevoi avem. Când folosim anumite rugaciuni prestabilite, oare nu ne stânjenim pe noi însine în exprimarea libera a iubirii noastre? Când ne adresam celor pe care îi iubim avem nevoie de cuvinte prestabilite? Este Dumnezeu atât de tare de ureche încât trebuie sa-i repetam rugaciunile mereu? ïl slavim de frica pentru ceea ce ne poate face El? Sau îl slavim din interesul de a dobândi ceea ce dorim? ïn amândoua cazurile, rugaciunea motivata de frica sau de interes este foarte marginita. Trebuie sa-l slavim pe Dumnezeu din iubire. Rabia Basri, o femeie sfânta din Persia, spunea: *"Doresc sa pot îneca porTile iadului pentru ca nimeni sa nu Ti se închine Tie de frica si as vrea sa dau foc porTilor raiului, pentru ca nimeni sa nu Ti se închine Tie pentru fagaduinTa raiului. Atunci Ti se vor închina cu toTii doar din iubire."*

Sa razbatem dincolo de limitarile noastre în iubire

Iubirea însasi este cea care dizolva toate hotarele si limitarile pe care noi le impunem vieTii. Iubirea este cea mai mare forTa din creaTie. Fara iubire, viaTa este stearpa si fara valoare. Un palat îi va apare celui lipsit de iubire la fel de mohorât ca un mormânt; o coliba mizera si darapanata este frumoasa atunci când este luminata de lumina iubirii. Iubirea este cea mai preTioasa din toate comorile. Fara ea nu exista nimic, cu ea este totul. ïn *Filozofia Maestrilor Spirituali*, Maharaj Sawan Singh spune:

"ïnaintea creaTiei acestei lumi, Dumnezeu era asemenea unui vast ocean de Omni--ConstiinTa. El era în întregime iubire, întrutotul beatitudine si siesi îndestul. Dumnezeu era totul în sine însusi si se afla într-o stare de fericita seninatate, iar forma sa esenTiala era iubire. Nu iubire pentru o alta faptura, pentru ca nu exista nici una. Era pentru Sine însusi. Era parte integranta din El si nu depindea de nimic altceva pentru aceasta. Aceasta este starea de nedescris a iubirii."

Iubire este un alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu este ceea ce susTine universul în echilibru si armonie. Aceasta este cauza pentru care considerabilele forTe care acTioneaza în univers nu sunt în conflict una cu alta, ci coexista în echilibru desavârsit. Ajungând în contact cu spiritul lui Dumnezeu, ne vom bucura deasemenea de armonia desavârsita. Aceeasi forTa care susTine întreaga creaTie susTine în permanenTa si propria noastra viaTa si se îngrijeste de ea. ForTa aceea este iubirea. ForTa iubirii este puterea pozitiva a creaTiei si include inteligenTa, bucurie si echilibru. SfinTii si misticii vin pentru a ne aduce în contact cu acest spirit al lui Dumnezeu, încât sa putem razbate dincolo de limitele pe care le-am impus iubirii si sa traim în aceasta iubire, în echilibru si în bucurie.

15. El CAMINO REAL - Calea Regala

ïn cartea sa *Cu un Mare Maestru în India*, Dr. Johnson scrie cu privire la calea sfinTilor: *…"Calea aceasta nu este o teorie. Nu este un sistem de credinTe si dogme. Nu este nici macar o religie, desi include toate valorile religiei. Este un drum adevarat, o cale reala care trebuie parcursa, care fara îndoiala pretinde unele pregatiri si un antrenament în vederea parcurgerii ei. De fapt, cuvântul "cale" nu este cu totul*

potrivit. Un cuvânt mai adecvat ar fi Camino Real - sau Calea Regala. Ea le aparTine Maestrilor Supremi si ea îl conduce pe calator de pe pamânt pâna sus, din împaraTie în împaraTie, din regiune în regiune, fiecare din ele mai minunata decât precedenta, într-o serie ascendenta, pâna când calatorul atinge destinaTia sa finala, la picioarele Dumnezeului Suprem al tuturor religiilor. Este literalmente o ascensiune, un drum spre înalt pe care sfinTii îl strabat împreuna cu discipolii lor, care trece prin vaste si numeroase regiuni, oprind la diferite staTii pe parcurs.

“Parcursul este într-adevar o succesiune de triumfuri, caci toTi discipolii sfinTilor sunt împuterniciTi sa stapâneasca fiecare regiune în care ajung, sa-i absoarba cunoasterea si puterile si sa-i devina cetaTean. Sfântul este marele conducator care conduce sufletul din biruinTa în biruinTa. Este un parcurs lung si anevoios, dar sfântul a fost aici de multe ori si este stapân peste toate acestea. De aceea, calatoria spirituala este o lunga succesiune de biruinTe, pâna în momentul când calatorul îsi atinge mareaTa destinaTie."

ïnvaTaturile sfinTilor sunt o stiinTa pe care este necesar sa o experimentam în laboratorul propriului nostru sine si sa-i acordam timp pentru a verifica rezultatele ei prin noi însine. Este esenTial sa experimentam în chiar interiorul nostru. Pentru a experimenta în interiorul nostru este important sa ne facem ordine în laborator, sa punem ordine în viaTa noastra, sa ne evidenTiem prioritaTile si sa acTionam în conformitate cu ele. Trebuie ca acTiunile noastre sa reflecte aspiraTiile noastre.

A urma o cale spirituala

Ce asteptam, de fapt, de la viaTa? Care este scopul acTiunilor pe care le savârsim? ïncotro duce drumul pe care am optat sa mergem? Ne îndreptam într-adevar într-o direcTie, sau drumul ne conduce în cerc? Suntem satisfacuTi de viaTa noastra?

Daca nu suntem mulTumiTi de raspunsurile noastre la aceste întrebari, am dori poate sa cautam o cale care sa aiba un sens, o cale de a putea trai în lume si în acelasi timp sa dezvoltam tot ceea ce este mai valoros în noi.

Daca suntem hotarâTi sa ne dezvoltam viaTa la întregul ei potenTial, trebuie sa ne aprofundam spiritualitatea. Cum putem proceda? Care sunt demersurile practice care duc la aprofundarea spiritualitaTii noastre? Mai întâi începem prin a cerceta învaTaturile spirituale si prin a ne alege cu grija tovarasiile. O buna companie si un efort îndeplinit cu onestitate ne vor îndrepta în direcTia catre Dumnezeu. Acesta este considerentul din care orice sfânt le accentueaza discipolilor sai importanTa unei bune tovarasii. Este propriu naturii omenesti sa devenim asemenea celor pe care îi iubim. Suntem cu toTii influenTaTi de compania în care ne aflam constant. Aflându-ne împreuna cu oameni lacomi si plini de patimi suntem cuprinsi de porniri asemanantoare, în timp ce aflaTi în tovarasia unor oameni cu înclinaTii spirituale, devenim deasemenea interesaTi de spiritualitate. Alaturi de oameni cu preocupari lumesti vom fi îndemnaTi, mai probabil, sa comitem fapte reprobabile; în timp ce în preajma celor cu înclinaTii spirituale este mai probabil sa devenim blânzi si curaTi.

Ne putem ajuta deasemenea pe noi însine citind carTi spirituale sau participând la întâlnirile unde sunt expuse învaTaturile sfinTilor. Trebuie sa investigam în continuare, sa analizam mai multe cai pentru a ne convinge care este cea mai potrivita pentru noi, cu care din ele simTim mai multa afinitate.

Este important sa întreprindem o cercetare aprofundata pentru a descoperi care este cea mai buna cale pentru noi. Daca pentru un lucru atât de obisnuit cum este

cumpararea unei camasi cercetam atâtea înainte de a alege una, cu cât mai multa atenTie necesita luarea unei hotarâri atât de însemnate!

Exista multe cai si diferiTi îndrumatori. Fiecare îndeplineste un anumit scop. Daca sunteTi în cautarea unei cai de îmbunataTire a situTiei dv. financiare, sau a obTinerii unei energii sporite, sau a îmbunataTirii vieTii sexuale, sau a linistirii minTii, sau a sporirii relaTiilor, sau de a deveni mai sanatos, sau de a lua hotarâri mai bune în afaceri - exista mulTi învaTatori care va pot îndruma pe aceste cai, fara a trebui sa va supuneTi unor austeritaTi sau sa va asumaTi obligaTii, asa cum pretind învaTaturile sfinTilor. Calea sfinTilor este menita exclusiv realizarii sinelui si în final realizarii lui Dumnezeu.

Daca în urma unei analize atente decideTi ca pentru dv. adevarata cale este aceea a învaTaturilor sfinTilor, atunci trebuie sa încercaTi timp de un an sa nu folosiTi droguri sau alcool, sa aveTi o dieta vegetariana si sa duceTi o viaTa cinstita si morala, pentru a va da seama daca veTi putea urma aceasta cale tot restul vieTii. Calea aceasta nu este un hobby, un club, o religie sau o secta. Ea nu are nici un angajament faTa de o anumita grupare; nu presupune nici o obligaTie baneasca; nu exista nici o dogma, ritual, sau ceremonie; nici preoTi, nici cladiri sacre, nici sculpturi sfinte, nici meditaTie în grup - si nu se cere credinTa oarba. Oricine poate aparTine oricarei religii si sa urmeze învaTaturile sfinTilor.

Aceasta cale a spiritualitaTii implica o relaTie personala între discipol si îndrumatorul sau spiritual. Ea impune doar auto-disciplina de a respecta dieta vegetariana, abTinerea de la droguri si alcool, o viaTa morala si a medita doua ore si jumatate în fiecare zi.

Aceasta este o cale pentru oameni sobri, pentru oameni maturi. Oricine, la împlinirea vârstei de douazeci si patru de ani, poate solicita iniTierea în aceasta cale a spiritualitaTii. La aceasta vârsta omul este mai puTin influenTabil. El a vazut lumea suficient pentru a-si da seama ce are ea de oferit si este suficient de matur pentru a hotarî daca va fi în masura sa adopte aceasta cale ca mod de viaTa.

Echilibrul desavârsit - usurinTa de a trai

Avem o raspundere faTa de noi însine. Trebuie sa ne îngrijim de noi însine. Nimeni altcineva nu va strabate pentru noi calea noastra. Trebuie sa o parcurgem noi însine. ïndrumatorul spiritual ne va ajuta, dar noi va trebui sa contribuim cu efortul nostru. Ne putem bizui pe cei cinci piloni ai spiritualitaTii pentru a ne asigura o baza solida pe care sa ne edificam viaTa spirituala. Atunci când luam hotarârea de a deveni fiinTe omenesti mai bune, în chiar acel moment am început sa ne dezvoltam natura spirituala si împreuna cu ea, tot ceea ce este mai bun în noi. Pentru a ne dezvolta trebuie sa începem mai întâi prin a introduce valorile spiritualitaTii în lumea noastra materiala. Trebuie sa depasim strâmtul orizont la care ne-am limitat pe noi însine si sa ne largim orizontul de acTiune si înTelegere.

Dezvoltând pacea minTii si stabilitatea ei, bazându-ne pe cei cinci piloni ai spiritualitaTii, ne vom bucura de existenTa lipsita de crispari, stabila si fericita care va urma. Cultivându-ne natura spirituala si bucurându-ne de ea, mintea noastra va cauta sa menTina aceasta noua si mult mai fericita modalitate de a exista si va avea convingerea si hotarârea de a obTine cât mai des fericirea pe care a încercat-o. Cu cât precumpaneste natura noastra spirituala, cu atât devenim mai liberi si mai mulTumiTi.

Când începem sa pasim pe calea spirituala, tendinTele inferioare ale minTii sunt treptat anihilate. Strabatând calea cu convingere, atitudinea noastra în faTa vieTii

se va schimba si vom deveni puternici din punct de vedere spiritual. TendinTele de ascensiune ale minTii vor fi atunci libere sa dea la iveala tot ceea ce este mai bun în noi. Atunci când ne-am stabilit cu certitudine pe calea sfinTilor începem sa acTionam ponderat si senin, în timp ce în interior ne bucuram de cea mai minunata pace, fericire si bucurie de a exista. Atunci, cunoasterea de sine si cunoasterea lui Dumnezeu devin posibilitaTi reale.

C U P R I N S